

BULETINUL AGRICOL

AL CAMEREI DE AGRICULTURĂ
A CIRCUMSCRIPTIEI ARAD ♦ (ARAD-BIHOR-HUNEDOARA)
APARE LA 1 ȘI 15 A LUNEI.

Redacția și Administrația:
Arad, Str. Gh. Popa No 4.
Palatul Domeniilor

Redactor responsabil:
Ing. Agr. Insp. NICOLAE POPESCU
Secretarul Camerei de Agricultură

Abonamente:
Pentru Circumscripție, pe un an Lei 50.—
Pentru alte județe, pe un an . . . 100.—

Buletinul va apare de azi începând, continuativ, ca Buletin agricol al Camerei de Agricultură a Circumscripției Arad, conf. hotărârei Com. Int. din 9 Iunie a. c., servind interesele alor 3 județe adevă: Arad, Bihor și Hunedoara din care se compune Circumscripția.

CUPRINSUL:

	Pag.		Pag.
1. Cuvânt înainte	143	9. Agricultori! Nimiciți gârgărița și molia de	
2. Ce este Camera de Agricultură	144	grâu din magazinele de cereale	152
3. Apel, către specialiști	145	10. Importanța pădurilor	153
4. Apel, către toți agricultorii din județele Arad, Bihor și Hunedoara	145	11. Păduchii de frunză	154
5. Apel, către toți aceia cari primesc Buletinul Agricol	146	12. Prețul sfeclei de zahăr	156
6. Situația agricolă și zootehnică a județelor	146	13. Holera păsărilor	156
7. Lucrarea pământului în timpul verii	146	14. Îngrijirea unghiilor la vite cornule	158
8. Grâul de toamnă ameliorat, soiul original Odvoș 241	151	15. Coacerea strugurilor	159
		Pagina stuparului:	
		16. Introducerea mătcilor în stupi	161
		17. Situația agricolă	170

CUVÂNT ÎNAINTE.

Ing. Agr. Insp. Nic. Popescu.

Învățătura, — știința, — se răspândește prin cele văzute, auzite și cetite. O instituțiune ca Camera de Agricultură care s'a creat pentru a îndruma spre bine agricultura țării, a trebuit să se folosească pe lângă sprijinul material ce l-a dat agricultorilor și de cele 3 mijloace sus amintite, pentru înaintarea agriculturii.

Cel mai însemnat mijloc, pentru răspândirea cunoștințelor este scrisul, căci odată îndrumările și sfaturile tipărite, ele se răspândesc cu ușurință și în cel mai depărtat colț al țării. Acest adevăr a îndemnat Camera de Agricultură a județului Arad, ca pentru întregirea legăturii ce a căutat cu fiecare ocaziune

cu populațiunea rurală, să se folosească și de litera scrisă pentru a-i comunica tot la 2 săptămâni cele ce crede că sunt în folosul ei.

La început, înainte cu 4 ani, Camera s'a folosit de gazetele locale »Românul« și »Tribuna Nouă«, unde și-a rezervat câte 1—2 pagini pentru comunicările ce avea. Văzând rezultatul obținut cu aceste comunicări, deși reduse, a hotărât să tipărească »Buletinul Agricol«, care a apărut de 2 ori pe lună în 2000 exemplare și, care a fost trimis gratuit tuturor primăriilor, composesoratelor urbariale, caselor culturale, parohiilor, școalelor, medicilor veterinari, primpretorilor, agronomilor, membrilor Camerei și autorităților, cari au

contactul cu Camera sau cu populațiunea. Mai departe au primit tot gratuit Buletinul toți acei agricultori, cari au funcționat ca informatori agricoli, au condus stațiunile meteorologice ale Camerei, sau au executat câmpurile demonstrative și stațiuni agricole, cât și agricultorii, cari prin activitatea lor depusă s'au arătat vrednici de a primi Buletinul gratuit. Mai departe au primit Buletinul agricultorii cari au participat la cursurile agricole săptămânale ale Camerei, aranjate cu așa mare succes deja de 4 ani, cărora abonamentul le-a fost redus la 30 Lei. Iar restul agricultorilor, din județul Arad, au primit Buletinul cu prețul de Lei 50 pe an.

Prin aceste dispozițiuni nu a fost comună, chiar și în cea mai mare îndepărtare în județ, în care să nu s'a fi auzit de acțiunile întreprinse de Cameră, de îndrumările și de sfaturile ei. Bine înțeles, cu cât Buletinul, dat gratuit — cu condiția de a fi răspândit între sățeni — a ajuns mai mult în mâinile oamenilor de suflet și de iubire de neam, cu atât s'a răspândit mai intensiv cele publicate într'ânsul în comuna respectivă.

Cu cât însă conducătorii sățenilor, fie aceștia preoți, învățători, primari, președinți ai comitetelor agricole sau compozesoratelor, sau chiar membri ai Camerei de Agricultură, sunt oameni, de principiu că: consățenii lor sunt pentru ei și nu ei pentru sățeni, cu atât s'a răspândit mai puțin învățătura scrisă de Cameră.

În județul Arad se cunoaște Camera de Agricultură sub denumirea de «Cămara noastră» prin acțiunile duse la bun sfârșit, prin contactul intensiv avut cu sățenii, prin sfaturile date la fața locului sau la biroul Camerei, dar și cele 2000 exemplare ale Bule-

tinului au contribuit incontestabil foarte mult la simpatia de care s'a bucurat instituțiunea noastră profesională între agricultori.

Transformându-se prin noua lege Camerele județene în Secții Agricole județene, s'a hotărât în ședința Comisiei Interimare a noii Camere de Agricultură circumscripția Arad, de a se tipări Buletinul agricol de acum înainte din partea Camerei de circumscripție, pentru toate 3 județele, cari îi aparțin, sub denumirea de Buletinul Agricol al Camerei de Agricultură circumscripția Arad (Arad, Bihor și Hunedoara) și anume în 3000 exemplare, începând dela data de 1 Iulie 1934.

Azi, când trimetem primul număr al Buletinului nostru între agricultorii circumscripției, o facem în convingerea că, rândurile simple, ușor de înțeles, scrise de specialiști practici, cari trăesc în mijlocul populației, vor contribui mult la luminarea lor, în toate chestiunile ce stau în legătură cu agricultura. Iar de lumină avem nevoie, căci destul a fost finut poporul în trecut în întunecime și, tocmai din acest motiv este mult de luptat, pentru ca să ridicăm populațiunea noastră la treapta de cultură de care se bucură agricultorii din țările apusene.

Cu cât va pătrunde știința mai intensiv în satele noastre, fie prin exemple, grai viu sau scris, cu atât vom avea spicuri mai grele, lanuri fără burueni, pomi cu fructe frumoase și sănătoase, vii cu vinuri prețioase, și animale de valoare, iar căsuțele întunecoase de azi se vor schimba în ziduri de piatră, prin a căror ferești largi va intra lumina și cu ia sănătatea în lăcașurile agricultorilor noștri, mulțumiți de soarta lor.

Ce este Camera de Agricultură

de Ing. Agr. Insp. Nic. Papescu

Poate mulți dintre sățeni încă nu vor fi în curat cu aceea că, ce anume este Camera de Agricultură și, pentru a-i lămurii în această privință, ne-am finut de datorință ca deja în primul număr al Buletinului nostru, reorganizat pentru Circumscripția întreagă adevă, pentru toate trei județele: Arad, Bihor și Hunedoara, să dăm câteva explicațiuni.

Proverbul zice: „Prin unire putere”.

Toate clasele sociale s'au folosit de adevărul acestor cuvinte: bancherii, industriașii, neguțătorii, s'au unit de multă vreme în societăți particulare, pentru sprijinul și apărarea intereselor de breslă, față de care marea masă de agricultori a stat neorganizată.

Rezultatul s'a putut constata: prețurile produselor industriale — deși și ele decăzute — sunt cu mult superioare celor agricole. — La toate prăvăliile, la toți industriașii și meșterii, agricultorul cumpără pe lângă toată așa zisa concurență, sare, zahăr, petrol, coloniale, cisme, potcoave, hainele tot cu pre-

țuri fixate de vânzători în comun, iar la târguri, agricultorul, vinde fiecare independent de celalalt produsele sale, cu un preț foarte schimbător, chiar la aceeași calitate.

Pentru a înțelege importanța organizațiilor particulare de breslă este nevoie de o inteligență suficientă, de care dispun industriașii și, în țările apusene chiar și agricultorii. La noi însă țăranul este în parte și azi analfabet; ca urmare o organizațiune particulară este imposibilă. Mai ales că la lipsa de carte se adaugă și neînțelegerea între sățeni înșiși, fie din ură și invidie personală, fie din cauza rezultatului multor alegeri politice, conduse de numeroasele partide, al căror folos singur, pentru țăranul nostru este că: a înțeles ura și pizma chiar și în sânul familiei sale.

Ținându-se seamă de toate acestea, în anul 1925 s'a hotărât să se impună agricultorilor, prin lege, o organizație profesională publică, pentru apărarea și sprijinirea intereselor lor.

Bazat pe experiențele culese de țările apusene,

în anul sus amintit s'a promulgat la noi în țară: legea pentru organizarea Camerelor de Agricultură județene, publicată în Monitorul oficial No- 87 din 14 Aprilie aceluiași an. Au fost organizate aproape în fiecare județ câte-o Cameră, cari împreună aparțineau unui centru — tot nou înființat, (adecă Uniunii Camerelor de Agricultură), cu sediul în București.

Trebuie să menționăm că în restimp, adecă dela anul 1925 și până azi, — Legea Camerelor de Agricultură a fost de alătea ori modificată, — aproape decâteori s'au părăndat guvernele la cârma țării. Dureros este însă că, schimbările aduse, fără a fi cerut vre-o părere a celor ce stau la cârma acestor instituții, au fost și sunt constant tot mai nefavorabile pentru progresul activității ce este a se desfășura în interesul plugarului.

Conforma legii în vigoare promulgată în 30 Aprilie 1934 relativ la organizarea Camerelor de agricultură, toate Camere de Agricultură județene se numesc: Secții agricole județene, iar mai multe secții formează o Cameră de circumscripție. Astfel Camera de agricultură circumscripția Arad se alcătuiește din secțiile agricole județene Arad, Bihor și Hunedoara.

Scopul acestor Camere de Agricultură și al secțiilor lor este de a sprijini și apăra toate interesele agriculturii, căutând mijloace, prin care se poate îmbunătăți producția în toate ramurile ei. Pentru realizarea scopului se înființează și expediază din partea Camerei o gazetă agricolă populară, se redactează publicațiuni, cari se distribuie între sâteni, împreună cu cărți de specialitate; aranjează și ține conferințe și cursuri practice agricole, zootehnice apicole, avicole, pomicole și demonstrațiuni pe teren; introduce gratuit sau cu ajutor lucrurile de folos pentru agricultori ca: sămânță selecționată, mașini agricole, gunoi artificial, pomi fructiferi; dă îndrumări și chiar aju-

tor pentru îmbunătățirea pășunilor și fânațelor, la plantarea terenurilor sterpe și fugitive, la procurarea animalelor de reproducție, la apărarea animalelor contra boalelor; înființează câmpuri de experiențe și demonstrative, ferme de model agricole, zootehnice, lăptărie, pomicole, avicole și apicole; înființează stațiuni de înmulțire; ține agricultorii în curent cu mișcarea prețului cerealelor, a vitelor, precum și a furagerelor, contribuind și la organizarea valorificării produselor etc; cu un cuvânt, îmbrățișează și rezolvă orice chestiune ce stă în legătură cu interesul propășirii agriculturii și a plugarului.

În linii generale exprimându-ne, activitatea Camerelor de Agricultură se împarte în 3 capitole principale și anume:

1. În intervenții la diferite Ministere și autorități în interesul agriculturii,

2. În sprijinul material pentru raționalizarea agriculturii și

3. În educația agricultorilor prin grai viu și prin scris.

Dupăcum vedem din cele expuse, Camera de Agricultură este o instituțiune profesională de foarte mare importanță pentru agricultura noastră, în special azi, când în mijlocul crizei generale pretențiunea consumatorului, fie străin sau indigen, este atât de rafinată și greu de satisfăcut în privința calității produselor scoase la târg.

Scopul preconizat de legiuitor este pe cât se poate de salutar; ar fi numai de dorit ca, traducerea în viață practică a literelor paragrafului din lege să ne fie ușorată prin o autonomie absolută în ceea ce privește activitatea, pe lângă un sever control al părții financiare însă. Astfel, muncind mână-n-mână cu autoritățile statului și cu cele publice vom putea mai sigur ajunge la progresul cerut de cultură, pentru înflorirea agriculturii și fericirea neamului nostru.

Apel.

Camera de Agricultură a Circumscripției Arad, adresează un călduros apel către toți specialiștii din circumscripție: Domnii Ing. agronomi, Ing. silvici, Medici veterinari și practicieni cu experiențe să binevoiască a contribui cu lucrările lor la redactarea „Buletinului Agricol” al Camerei.

În coloanele „Buletinului Agricol” se primesc cu bucurie și cu mulțumită orice articole sau propuneri de importanță și de actualitate pentru agricultură cu toate ramurile ei.

Lucrările sunt a-se trimite la adresa: Camera de Agricultură a Circumscripției Arad, pentru județele Arad, Bihor și Hunedoara, secția „Buletinul Agricol”.

Ne convine să publicăm numai articole aparținătoare sferei noastre de activitate și de un vădit interes pentru plugar și gospodăria sa.

Manuscrisele se rețin în arhiva redacției fie că vor fi sau nu publicate.

Redacția.

Apel.

Către toți Agricultorii din județele Arad, Bihor și Hunedoara.

În orice chestiuni ale plugăritului în care aveți nevoie de un sfat, adresați-vă printr'o scrisoare sau carte postală redacțiunii „Buletinului Agricol”. Veți

primi deslușirile cerute în mod gratuit, fie prin „Buletinul Agricol” la rubrica „Întrebări și răspunsuri”, fie prin scrisoare.

Redacția.

A p e l.

Către toți aceia cari primesc „Buletinul Agricol”.

Camera de Agricultură roagă pe toți aceia cari primesc „Buletinul Agricol” al Camerei de Agricultură Circumscripția Arad, că în zilele de Duminică și sâmbători să împrumute Buletinul și altor săteni, agricultori, vecini, știitori de carte; ca sfaturile date să fie răspândite în cercuri cât de largi.

La fel, rugăm a sfătui sătenii să se aboneze la

Buletinul nostru, care este atât de ieftin, în proporție cu cele aproape 300 pagini pe an și în care se comunică tot felul de lămuriri din toate ramurile agriculturii. Abonamentul dela 1 Iulie până la 31 Dec. 1934 este în total 25 Lei. Prețul abonamentului se va trimite prin mandat postal sau în timbre la Administrația Buletinului.

Redacția.

Situația agricolă și zootehnică a județelor CAMEREI DE AGRICULTURA CIRCUMSCRIPTIA ARAD.

Culturile	Județul Arad Ha.		Județul Bihor Ha.		Județul Hunedoara Ha.		TOTAL
Suprafața arabilă ---	268.811.—		287.484.—		130.661.—		686.956.—
„ cu păduri ---	131.597.—		230.207.—		357.794.—		719.598.—
„ cu vii ---	6.550.—		5.547.—		381.—		12.478.—
„ cu fânele ---	16.089.—		37.520.—		70.745.—		124.354.—
„ cu pășuni ---	68.741.—		108.487.—		83.200.—		260.428.—
„ cu livezi ---	7.609.—		7.398.—		20.699.—		35.706.—
„ cu ogoare ---							
sterpe ---	12.890.—		24.372.—		15.607.—		52.869.—
Clădiri, ape, drumuri, mine, cariere, ne- productive ---	113.243.—		88.685.—		100.083.—		302.011.—
Suprafața totală ---	625.530.—		789.700.—		779.170.—		2,194.400.—
Cabaline ---	63.609.—		36.618.—		11.043.—		111.270.—
Bovine ---	80.351.—		120.520.—		95.330.—		296.201.—
Ovine ---	72.171.—		93.161.—		271.203.—		436.535.—
Caprine ---	10.613.—		18.048.—		12.217.—		40.878.—
Porcine ---	74.600.—		65.602.—		26.820.—		167.022.—
Total ---	301.344.—		333.949.—		416.613.—		1,051.906.—

După cum vedem, cifrele statistice de sus documentează desul de eclatant terenul vast așteptând activitatea Instituției noi, profesionale agricole, înființată la frontiera de Vest a țării, după noua lege pentru organizarea Camerelor profesionale.

Lucrarea pământului în timpul verii.

de Dr. O Seymann ing. agr.

Anul prezent este un prilej bun pentru învățături, căci de 40 ani n-a fost așa de pronunțat, în aceeași climă și sol, efectul muncii raționale decât acum când în același pământ lângă-olaltă putem vedea culturi normale dezvoltate și culturi pipernicite. Unul din factorii principali dela cari d. pinde recolta, este lucrarea pământului. Agricultorul înțelept deja în timpul seceratului trebuie să înceapă lucrările prin care depune temelia recoltei anului viitor. Nici vara nu este permis să neglijăm holda noastră săptămâni întregi. Întâi și întâi fiecare plugar, care dorește să aibă recolte mari,

VA ARĂ IMEDIAT DUPĂ COASA MIRIȘTELE NUTREȚURILOR ȘI A TUTUROR SPICOASE-LOR ce se toale în luna Maiu și Iunie. De ce? Pentru că prin aceasta se sporește recolta anului viitor.

Înainte de război la o moșie unde s'a semănat ovăs după grâu în așa fel că s'a arat o parte din miriște îndată după secerat, iar partea cealaltă s'a lăsat nearată. Toamna holda întreagă a primit arătura adâncă de toamnă. În ce privește ogoratul de toamnă ambele părți a holdei au fost lucrate la fel, numai că una a fost desmiriștită, iar cealaltă nu. To-

Iuși mare era diferența în producție. Pe partea holdei unde s'a făcut desmirișirea s'a obținut la jugh. 300 kgr. mai mult ovăs, decât depe partea unde nu s'a întors miriștea.

Dar nu numai asupra spicoaselor ci și asupra prășifoarelor are efect bun desmirișirea. Numai arătura adâncă de toamnă este așa de binefăcătoare cum este întoarcerea miriștelor.

După cum **LA CULTURILE DE PRIMĂVARĂ NU POATE SĂ LIPSEASCĂ ARĂTURA ADÂNCĂ DE TOAMNĂ, TOT AȘA ESTE NECESAR CA SĂ FACEM DESCOJIREA MIRIȘTELOR PENTRU TOATE CULTURILE CE SE SEAMÂNĂ TOAMNA.** Este drept că aceasta cerință este greu de îndeplinit pe timpul lucrărilor multe de vară, însă gospodăria aceia care nu poate executa desmirișirea la timp, ori este greșit condusă ori este incomplet înzestrată cu cele trebuincioase. Gospodăria aceasta nu va putea să producă atât, cât ar produce, dacă ar face desmirișirea la timp.

La moșii cu întinderi mari de spicoase întoar cerea miriștelor la timp întârzie de multe ori greutăți dar aceste greutăți pot fi învinse prin întrebuițarea plugurilor cu mai multe brazde, prin cultivare sau grape speciale cu discuri rotative. Plugarul mic în privința desmirișirii se află într-o situație mai avantajoasă față de moșile mijlocii și mari, deoarece în raport cu mărimea pământurilor are puterea de tracțiune relativ mare. Astfel la plugarul mic în majoritatea cazurilor executarea la timp a întoarcerii miriștelor atârână de bunăvoință și de sârguința lui. A face desmirișirea este rentabil chiar și pentru acel gospodar care posedă pământ și n-are vite de tracțiune și este silit să execute această lucrare prin vite plătite cu bani, căci aceasta nu va costa atât cât e valoarea pierderii din recoltă, atunci când miriștea rămâne până toamna târziu sau până primăvara.

Cine nu poate întoarce toate miriștele imediat după coasă, să execute cât de curând desmirișirea cel puțin în acele holde în care dorește să samene la toamnă. Sunt însă mulți pentru cari întoarcerea miriștelor este un lucru neobicinuit sau necunoscut, deci cred că este util a arăta, de ce este lucrarea aceasta așa de bine făcătoare asupra recoltei viitoare.

De obicei la noi vara este secetoasă, miriștea nelucrată se usucă complet și dacă solul nu e foarte nisipos, pământul se întărește așa de tare ca piatra. În astfel de pământ încețoșează orice viață, iar prin întoarcerea miriștelor înviorăm viața, activitatea solului, în urma căruia rădăcinile și resturile vegetale, gunoii vor începe să putrezească și vor forma pentru producția nouă hrană gata, adică hrană ușor de luat de plantă. Prin aceasta se va mări recolta anului viitor, căci semănătura nouă se va putea nutri mai bine în miriștea descojită, cu atât mai vădit cu cât va găsi umezeală mai multă. Prin desmirișire se formează

deasupra pământului un strat închis afânat, care oprește evaporarea apei ce se află în pământ. Miriștea arată primește mai bine ploile de vară — ori este vorba de o ploaie mărunță ori de o rupere de nori — și le predă straturilor mai joase, cari le înmagazinează pentru recolta viitoare. Experiențe practice au dovedit, că *o singură desmirișire la timp prinde și păstrează atâta umezeală încât perspectivele recoltei viitoare se sporesc cu 15 la sută.*

Mărimea și reușita recoltelor nu depind numai de ploaia din luna Mai, de arătura adâncă de toamnă ce am dat primăverilor ci și de desmirișirea la timp.

Desmirișirea și pe alte căi asigură și sporește producția. Fiecare agricultor știe că recoltă mare numai în pământ curat putem avea. Însă trebuie să constatăm că mulți agricultori nu știu sau dacă știu uită că *cea mai eficace stârpire a buruienilor se face prin lucrarea rațională a pământului. Ori aceasta începe cu desmirișirea.* În miriștea arată semințele buruienilor și a boabelor scuturate vor încolți, apoi prin lucrări cari urmează mai târziu, semănătura buruienilor va pieri. Prin desmirișire putem începe stârpirea buruienilor, cari au o viață de mai mulți ani, cum este: *pirul, bozul, pălămida, mure sălbatică, etc.* Pământul plin cu pir îndată după eliberarea holdei se va ara în mod superficial (la 5—6 cm. adâncime) și dacă timpul este uscat, se va tăvălugi. Când arătura ar fi bulgăroasă pământul se va grăpa după tăvălug. Atunci când miriștele au înverzit adică pirul a dat lăstari îl vom pășuna cu oile sau îl vom grăpa cu colțuri bine ascuțite sau îl rupem cu cultivatorul. Vara trebuie să stârpim pirul de atâtea ori de câte ori a înverzit. Toamna vom semăna în holda astfel tratată o plantă ce umbrește solul, ca astfel să suprimăm pirul. Foarte potrivit pentru acest scop sunt amestecurile de toamnă cari dau nutrețuri foarte timpurii cum este de exemplu: mazăre de toamnă, mazărice de toamnă sau mazărice colțată, toate semănate la olaltă cu secară ori grâu. Stârpirea buruienilor deja vara trebuie să fie grija noastră de căpetenie. Buruiana nu este numai direct vătămătoare căci a luat locul soarelui, și umezelei înaintea plantei de cultură ci este și indirect păgubitoare prin aceia că este scutul, leagănul și vatra acelor multe insecte vătămătoare cari încontinuu micșorează producția plugarului nepăsător.

Lucrarea bună a pământului este cel mai eficaci mijloc pentru stârpirea buruienilor și tot deodată cea mai bună nimicire a insectelor pe care — din nou repet — trebuie să începem deja prin desmirișire la timp. Deoarece cine lasă ca buruienile să se desvolte în voie liberă, acela își crește singur dușmanii cel mai mari **INSECTELE** cari înghit o parte a recoltei,

Viermele de sârmă, buha semănăturilor, larvele, vespele de pae și alte multe insecte mai ușor, mai simplu și mai eficient prin desmiriștire se pot combate adecă prin aceea că nimicim buruienile.

În miriștea spartă **semănătura** va fi mai **sănătoasă** din următoarele cauze: În pământ după cum știm se află o mulțime de ciuperci și mușcaguri. Dacă nu aerisim la timp pământul, dacă nu grăbim putrezirea resturilor de plante, ci neglijăm această lucrare, se vor spori și se vor înfunde viețuitoarele păgubitoare semănăturilor. Acei cari nu fac desmiriștire se scuză că vara pe căldură miriștea este așa de uscată și de tare încât în astfel de pământ nici nu pătrunde plugul. Tocmai de aceea **trebuie** — cum am amintit mai înainte — **că întoarcerea miriștelor să se facă imediat în urma secerătorului**, căci atunci pământul conține încă atâtă umezeală ca să-l putem lucra bine. Gospodarul bun nu va aștepta căratul crucilor, ci îndată ce aceste sunt așezate în rânduri drepte, va ara între rânduri, iar după cărat va ara locul crucilor. Între miriștea arată imediat după secerător și între aceea ce se ară cu o săptămână două mai târziu, se arată așa mari deosebiri, încât plugarii mai înțelepți în cazul când nu execută căratul în scurt timp, mută crucile pe terenul deja arat cu scopul să întoarcă miriștea și pe locul crucilor. De multe ori însă agricultorul cu cea mai mare bunăvoință nu poate să întoarcă miriștele după coasă, solul se întărește și de fapt nu va intra plugul. Atunci cel puțin atâtă trebuie să facă plugarul — și dacă va fi anevolos lucrarea — să rupă scoarța miriștelor prin grape grele sau prin cultivatoare și să formeze la suprafață un strat afânat. Dacă acesta nu va reuși prin o singură grăpare, trebuie neapărat să o repetăm. Iar când prin plug scoatem bulgări mari, trebuie să-i mărunțim prin tăvălug (mângălău) și prin grape grele. De altfel nu numai la desmiriștire, ci la toate arăturile de vară (pe timp secetos) trebuie să mărunțim numai decât bulgării mici și mari prin tăvălug și grapă.

Trebuie să ne străduim ca vara să nu avem la suprafața pământului bulgări, ci pământ fin, afânat chiar dacă acesta nu ar fi mai gros decât de 2 degete.

Ce scop are acest strat acoperitor?

În primul rând acest strat oprește evaporarea umidității din sol pe de altă parte permite intrarea aerului și ploilor, apoi înviează și menține viața solului. Ca urmare acestora pământul și pe timp secetos **se va coace și se va afâna tot mai adânc**. În pământul, în care am făcut desmiriștire, pe care am format un strat acoperitor după câteva săptămâni și în cea mai cumplită secetă, vom putea face arătura bună afânată, înfățișat va fi posibil să sămănăm la timp plantele de toamnă **chiar fără ploaie** până când miriștea nearată, în deosebi în secetă, nu va primi plugul, decât toamna târziu sau

va îngădui numai o arătură proastă, plin de bulgări și nepotrivită pentru însemnare.

Este drept că pământul ușor (nisipos) ori când poate fi arat dar **nici pe nisipul sburător nu e bine să neglijăm întoarcerea miriștelor** nu numai din multe cauze povestite mai înainte ci și pentru că să amestecăm resturile miriștei în pământ și prin aceasta să-i sporim conținutul în humus — (humus pământ negru). —

Mulțor plugarii însă degeaba le vorbim de necesitatea și de binefacerea desmiriștirii, căci îndată ne pun întrebarea **„Dacă arăm toate miriștele atunci unde ne pășunăm vitele?”** Cu pășunatul miriștelor, s'a terminat, este un obicei greșit, care nu se mai potrivește cu timpul de astăzi, **căci pășunea de miriște este pășunea cea mai scumpă**. Planta ajungând într-un pământ care n-a fost desmiriștit, va produce cu mult mai puțin, deci vom da un preț cam prea scump pentru o pășune, care și așa este slabă. Miriștea nu mai pentru porci este bună, căci scot prin secermonire multe insecte din pământ. Celelalte animale nu e bine să le ținem pe miriște, ci în lipsă de altă pășune trebuie să cultivăm în arătură plante de nutreț. Astfel: pe de o parte putem să nutrim mai bine animalele noastre, pe de altă nu vom micșora producția a celorlalte plante. Mai ales dacă pe terenul arabil cultivăm plante de nutreț de valoare, de pildă lucerne, trifoi roșu, sparceț, măzărichea de toamnă, de primăvară sau mazăre, care toate îmbogățesc adecă și îmbunătățesc pământul. Deasupra ne dau nutreț mult și nutritiv, câte odată și o pășune de durată scurtă, iar prin nutreț mult și bun bălegarul nostru de grajd va fi terăși mai mult și mai bun.

Din toate aceste ce urmează? Aceia, că pe o parte a terenului arabil cultivăm și plante de nutreț, iar pe părțile celelalte vom avea atâtă recoltă din cereale și prășitoare, cât am avut mai înainte pe terenul întreg, unde n'am arat miriștele din cauza pășunatului.

Agricultorii de multeori discută cum se ară miriștea la suprafață sau mai adânc? **Regula generală este că desmiriștirea să o facem cât se poate la suprafață**, circa numai la trei degete adâncime.

Însă fiecare regulă are excepție. Miriștea atunci trebuie să o arăm adânc, când pământul este așa de tare încât nu-l putem ara la suprafață sau avem gunoi de îngropat sau când în miriște voim să sămănăm mei (mălai-mărunt), mohor, porumb, furager (ciolomadă), etc. În pământuri foarte compacte, argiloase pe timp secetos plugarii obicinuesc să întoarcă mai adânc miriștele, căci au constatat că **în secetă** pentru însemnare de toamnă nu pot ara a doua oară mai adânc, decât cum au arat prima dată miriștea. Le fel mai adânc vom ara miriștele pela sfârșitul verii, după plante cari eliberează holdele mai târziu, ca mohorul, ciolomada sau după a doua coasă de trifoi, precum și

după prășitoare dacă voim să sămănăm încă toamna după ele. Acolo unde s'a înmulțit gândacul ghebos, care după seceră trăește din boabe ce s'au scuturat pe mirișle, este recomandat să arăm miriștele mai adânc și astfel să îngropăm boabele din gura insectelor. *Însă prin întoarcerea miriștei nu s'a terminat lucrarea de vară a pământului.* Miriștea arată — în deosebi pe timp secetos — trebuie să o grăpăm și să o tăvălugim (mângălim) ca — între altele — să grăbim încolțirea semințelor de burueni și a boabelor ce s'au scuturat. Apoi cum ploaia a bălărit și a umplut cu burueni pământul, după câteva săptămâni vom lucra din nou miriștea întoarsă. De obicei 2-3 săptămâni după desmiriștire trebuie să aplicăm grapa grea, apoi iarăși plugul.

Oare de câte ori să arăm vara?

După regula veche pentru însemnarea de toamnă, după plante ce se recoltează la începutul verei, miriștea trebuie să o arăm de trei ori. Aproximativ 4-6 săptămâni după desmiriștire executată la suprafață urmează o arătură așa de adâncă, cum îl facem ogorul de toamnă. Iarăși circa 4-6 săptămâni după arătura adâncă urmează arătura de însemnare, la o adâncime mijlocie. Între arături este bine să lăsăm timp de mai multe săptămâni, ca pământul să poată odihni și să se coacă. Însfârșit prin prea multe arături și lucrări putem și să stricăm pământul. Să nu uităm nicicând: lucrul de căpetenie este, ca între arături ile de vară suprafața solului trebuie să rămână permanent deschis și fără burueni. Prin urmare *vara fiecare arătură îndată ce s'a svârșit coama brazdelor — în deosebi pe timp secetos — trebuie să fie grăpată imediat după plug.* Între arături, când suprafața s'a bălăcit sau buruenile

s'au înmulțit peste măsură, pământul trebuie să fie din nou afânat. În cazul când plugul a produs bulgări mari pe timp secetos, trebuie să tăvălugim arătura și să o grăpăm încă odată. Pe timp ploios în loc de grapă și tăvălug ploaia va lucra și va destăca solul.

Trebuie știut: în agricultură nu putem lucra după o singură rețetă sau după reguli stricte: cele trei arături descrise mai înainte nu se pot aplica întotdeauna. Așa în pământ greu, argilos, pe timp de secetă arătura a doua (ogorul) nu o putem face adânc, căci plugul produce bulgări mari. În acest caz cu arătura vom merge numai așa de afund până ce brazdele se revarsă bine și regulat, adică așa de afund, până unde s'a afânat solul în urma întoarcerii miriștelor. Sub acțiunea arăturii a doua vom putea executa mai ușor a treia. Aceste trei lucrări nu vor fi întotdeauna arături, căci primadață sau a doua oară plugul poate fi înlocuit prin cultivateori ori prin grapa cu rotative de discuri, câteodată numai prin o singură grapă grea. Așa de pildă în sol ușor miriștea poate fi bine descojită prin grapa cu rotative, eventual cu 2 grăpi aplicate în curmeziș. Lucrarea de vară a pământului depinde și de aceia, cât timp avem disponibil deoarece după plante, cari numai în August ori în luna Septembrie eliberează holda, nu putem ara pentru însemnare încă toamna, decât de 2 ori sau numai o singură dată. Adâncimea și a acestor arături trebuie să fie acomodată stării fizice a pământului. Și atunci când numai o singură dată arăm, trebuie să mergem cu plugul așa de afund, ca stratul arabil să fie întors în toată grosimea lui. Cu un cuvânt plugul întotdeauna așa trebuie să execute lucrarea pământului, după cum prescrie mersul timpului, și starea pământului, însă nici vara să nu facă economii greșite căci pământul lucrat slab, respălătește slab. Numai în urma lucrării executate bine și la timp putem aștepta recolte mari și de calitate.

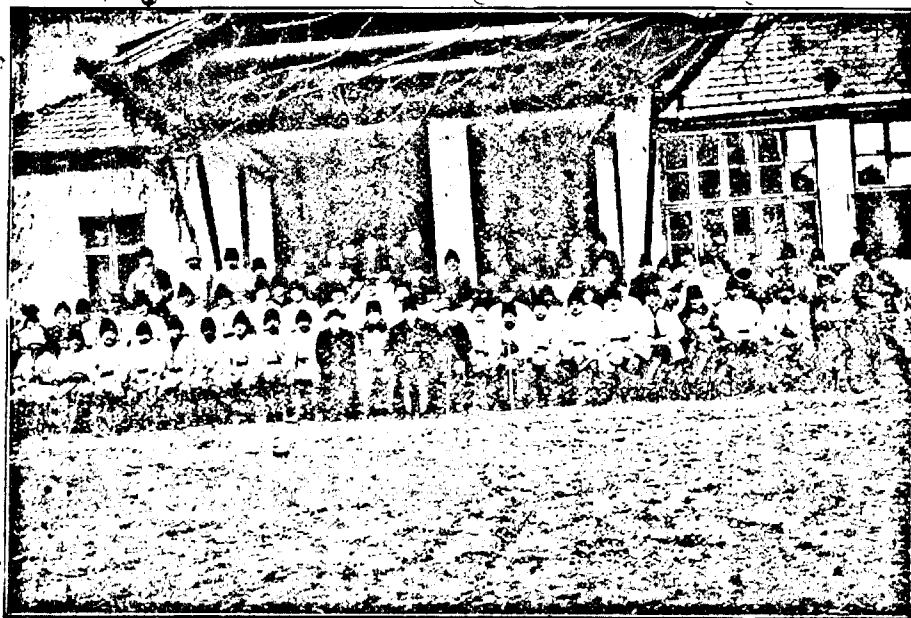
Serviciile Județene a Drumurilor sunt rugate a dispune să fie examinate șanțurile și marginile șoselelor, luând totodată măsuri ca aceste să fie curețite de burueni, a căror semințe umple holdele agricultorilor.

Pomicultori! Adunați fructele căzute din pomi, căci acestea sunt în mare parte vermănoase sau atacate de vre-o boală.

Alimentați-le crude sau ferte cu animalele voastre, sau depozitați-le pentru fiertul țuice și nu le lăsați să putrezească sub pomi, mici nu le aruncați pe gunoaste sau pe alte locuri, căci altfel inamicii pomilor se vor spori an de an.

Agricultori! În caz de boală nu amânați să cereți pentru sănătatea voastră și a familiei, sfatul medicului. La fel nu amânați să cereți sfatul medicului-veterinar în caz de vă cade bolnavă vita voastră, precum nu ezitați a vă adresa Camerei de Agricultură sau Secțiilor Agricole Județene în caz de s'a ivit vre-o boală sau insectă între plantele ce aveți în culturile voastre, fiindcă cu cât întârziati mai mult, cu atât năcazul va crește, mărindu-se și speșele la cari vă expuneți pentru lecuirea lui.

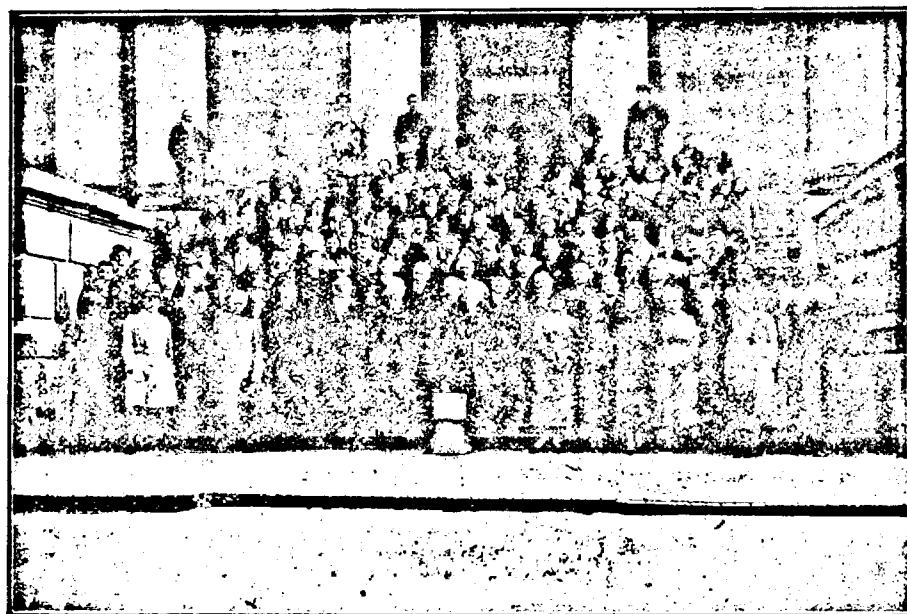
Educația Agricolă la sate. Vederi dela cursurile aranjate de fosta Cameră Județeană.

Curs agricol în Șimand.

Curs pomicol în Dezna

Curs apicol în Arad.

Curs avicol în Curtici.

Grâul de toamnă ameliorat soiul original Odvoș 241

de Dr. C. Konopl

Din solurile mele ameliorate de grâu linia O. 241. corespunde mai bine în județul Arad, Banat și în multe părți din Transilvania. Acest solu este mai mult căutat și de acela cred că va interesa agricultorii dacă voi povesti unele amănunte din ameliorarea acestuia și voi descrie însușirile lui.

Acest solu l-am ameliorat prin alegerea de plante mume dintr'un amestec de grâu numit „Samplen” pe care l-am primit dela moșia Purgly din Șofronea. Moșia a cultivat acest amestec având coacere timpurie, pentru însemănțări întârziate odată toamna, odată primăvara ca grâu schimbător. Acest amestec a cuprins și linii de primăvară. Însă având în vedere că moșia atunci când l-am căpătat, de ani de zile nu l-a semănat primăvara, aceste linii s'au micșorat așa că a dominat caracterul grâului de toamnă, care când îl semănăm primăvara nu se împălază.

Acest amestec era deja înaintea prelucrării mele valoros, cu toate că cuprindea tipuri foarte diferite, și slabe și bune. În prima epocă a lucrărilor de ameliorare le-am înmulțit pe acele care s'au arătat a fi bune. Așa de pildă: linia No. 237 s'a dovedit mai puțin productiv și de calitate mai inferioară decât 241. Linia No. 238 a fost cu bob mare, făinos, cu gluten moale și nu destul de productiv. Numărul 239. în privința calității n-a fost mai prejos de 241. însă a dat recolte mai mici. Astfel, deja la început dintre tipurile amestecului Samplen No. 241. s'a dovedit ca unul foarte bun. Întâi s'a deosebit de surorile sale prin dezvoltarea timpurie. În anul 1928 când am examinat glutenul liniei 241 s'a distins prin procentul mare și calitatea superioară a glutenului.

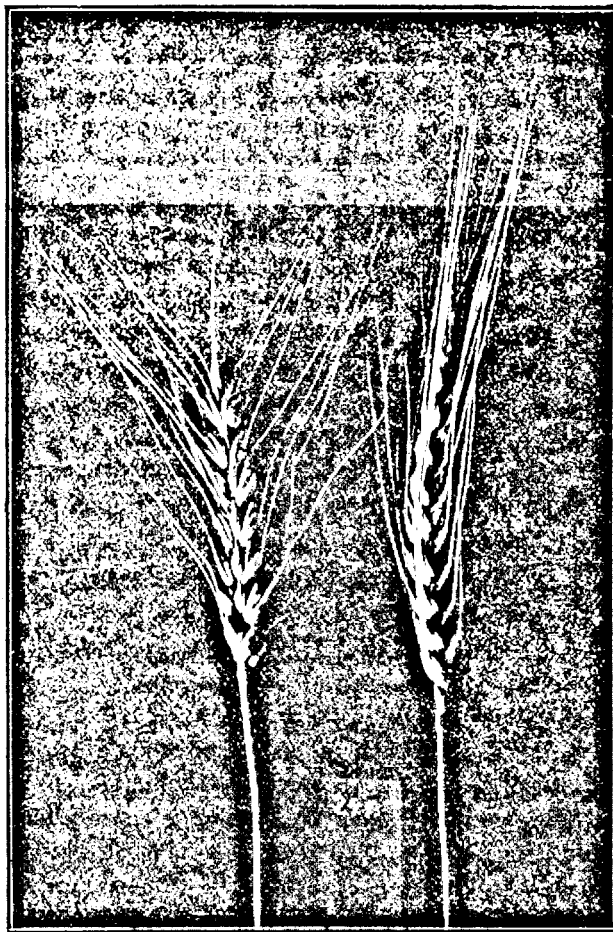
An de an a arătat productivitate mare și cu toate că în ani foarte buni a fost întrecut de unele din liniile mele, totuși — îndeosebi în ani mai slabi cum a fost de pildă anul 1932, iar în unele regiuni a țării și în anul 1933 — s'a dovedit de a fi cu producție foarte mare. În anul de rea amintire când rugina a bătut și a nimicit jumătate din recolta grâului, în multe regiuni a fost mai rezistent față de rugină decât multe alte soluri. Cauza nu rezidă numai în faptul că solu 241. se coace foarte de vreme, căci cunoaștem soluri și mai timpurii, cari sunt atacate binișor de rugina neagră, iar și între solurile mai târzii se găsesc unele cari rezistă față de rugina neagră.

Solu Odvoș 241 se înfrățește bine, palul de lungime mijlocie. Frunzele sunt înguste de culoare verde-gălbue deschise, moi și înclinate în jos. Spicele sunt mici, la coacere de culoare albă, bătând puțin în roz. Spicul îl putem ușor distinge dintre celelalte soluri cu ariste (cu țepi). Dacă examinăm glumele exterioare (pleava de dinafară) putem constata

că la solu O. 241 țepii sunt de 2—3 mm. lungime și încarnite puțin înăuntru, până ce la celelalte soluri țepii plevei de dinafară au lungime mai mare, dela 6—15 mm. vezi spicele clișeului. Boabele grâului O. 241 sunt de obicei roșiatice și oțeloase, cu greutate hectolitrică foarte mare. Tălate în două sunt în mare procent sticloase. Boabele au forma lungureață, puțin încarnite, partea lor păroasă nu este cercuită ca de pildă grânele Marquiz și trece fără marginea bine pronunțată în partea netedă a bobului.

Palul este fin și mai potrivit pentru nutirea vitelor, decât palul grânelor cu construcția mai tare, însă nu este așa de rezistent față de cădere, decât acele. — Tocmai de aceea acest solu nu e corespunzător pentru pământul bine gunoit unde se secără cu mașina.

În pământuri mai puțin gunoite, unde dezvoltarea nu e prea viguroasă (bulac) pe timp normal nu cade și poate fi tătat cu mașina.

Spicul din stânga cu țepi scurte, e solu O. 241, iar cel din dreapta cu țepi lungi e un spic din alt solu.

Odvoș 241 este un soi fără pretenții care se potrivește de minune în împrejurări mai extensive de exploatare. Prin aceasta însă nu voi afirma că va da

recolte mari și în pământuri neglijate, pline de bu-rueni superficial arate și slabe de tot ci că acest grâu suferă bine însemănțarea târzie. Merge bine și după porumb. Nevola lui de îngrășare nu este așa de mare ca a solurilor cu caracter intensiv. Pe locuri închise, umede, expuse atacului ruginii este cu mult mai sigur decât multe alte soluri. De pildă am aici la Odvoș o parcelă (o holdă) în care grâul întotdeauna s'a sbârcit din cauza situației umede, ferită de vânturi. Pe această parcelă până astăzi numai cu solul O. 241 am reușit să produc un grâu cu boabe pline, grele și în mod ireproșabil coapte.

În anul 1932 participând la recunoașterea culturilor de grâu în județ — organizată de Camera de Agricultură — am văzut o semănătură interesantă de grâu O. 241. A fost semănat în fâșii pe o pantă (colină) așa cum au înalțat cu arătura. Începutul era semănat la începutul lui Noiembrie iar sfârșitul numai în Decembrie. Cu toate aceste proprietarul a fost mulțumit și ne-a arătat că și semănătura de Decembrie este destul de dezvoltată, nu a suferit de rugină deși totatunci multe alte semănături mai timpuriu semă-nate au fost puternic atacate de rugină.

În anul acela (1932) fără pereche, în privința atacului dezastruos de rugină, acest soi la Sofronea pe 271/2 jugh. cultivat a dat 1583 kgr. boabe la jug. cad. și anume 82% de clasa I. 10% clasa II. și numai 8% de cl. III. Culturile comparative a Institutului de Cercetări Agronomice a României făcute în ultimii trei ani 1931-1933 pe multe locuri pe câmpia Ardealului, Banatului și Crișanei, au dovedit pe deplin productivitatea și rezistența față de rugină și calitatea bună de făină a solului O. 241. Atât aceste experiențe oficiale cât și cele ale particularilor constată că solul O. 241 nu prea rezistă la cădere tocmai de acela are drept Secția Agricolă Județeană fostă Camera de Agricultură a jud. Arad când recomandă acest soi mai mult pentru pământuri mai slabe, mai

puțin gunoite. Însă din mai multe locuri am fost avizat că și acolo unde a fost căzută recolta acestui solu, era satisfăcător atât în privința mărimii producției cât și în privința calității făinei. Însușirile bune înșirate acestui sol, nu înseamnă pentru mine că am terminat cu lucrările de selecționare, și nu am altceva de făcut decât să-l înmulțesc și să-l răspândesc. Mai bună și tot mai bună este lozinca mea și pe terenul ameliorării grâului, deci trebuie să lucrez și pe mai departe în aceea direcție menținând, ba chiar perfecționând însușirile bune ale O. 241 să-l întăresc pache pentru a fi potrivit și pentru pământuri mai tari, mai gunoite. Deja dela 1927 încoace am făcut 80 de încrucișări cu soluri indigene și străine de grâu între cari în mare număr am luat și solul O. 241. Între aceste încrucișări se găsesc unele cari îmi dau speranța că-mi voi ajunge scopul meu urmărit. Însă din firea lucrărilor de ameliorare rezultă că mulți ani trebuie până ce încep să se arate rezultatele practice. Dar este bine așa deoarece peste timpul lung al selecționării și înmulțirii, natura din toate punctele de vedere supune unui examen sever materialul ameliorat din care numai cel mai bun va reuși să plece afară în cultura mare pe holdele agricultorilor, ca în aceste timpuri grele să-l fie în ajutor. Un an le supune examenul în privința rezistenței față de ger, celalalt an de pildă anul prezent le examinează în privința rezistenței față de secetă. Al treilea față de rugină (1932 și 1933) Al patrulea rezistența față de cădere, al cincilea (1930) în privința calității glutenului.

Nu numai noi ci și plantele noastre trebuie să participe la concursul al cărui țel, dezvoltare spre perfecționare, este prescris de legile naturii. Și grâul Odvoș 241 este unul dintre participanții acestui concurs a cărui succes îl privesc cu satisfacție atunci când am ocazia să vizitez holdele semănate cu el, atât a agrilor ultorilor mici cât și a celor mari.

Agricultorii

Nimiciți gârgărița și molia de grâu din magazinele de cereale

de Ing Agr. Insp. Nicolae Popescu

Am avut ocaziunea să mă conving că grânele ce vin pe piață pentru vânzare, sunt infectate de gârgărițe și de molia grâului, — atât la micul agricultor, cât și la cei mari, cari au chiar magazine clădite special pentru depozitarea cerealelor. — An de an s'au sporit acești inamici, care prin munca lor distrugătoare, micșorează atât cantitatea cât și calitatea cerealelor. —

Cine nu a văzut, mai ales boabele de grâu, sfri-dilite de gârgărițe în așa fel, că nimic nu a rămas din miez și, cine nu a văzut boabe de grâu adunate într'un fel de paianjen și roase la vârf, de molia grâului?

În ceea ce privește pagubele, amintesc numai că:

sunt cazuri când acești inamici nimicesc la agricultorii neglijenți până la $\frac{3}{4}$ din calitatea cerealelor ce au înmagazinate

Deci toți agricultorii producători de cereale în interesul lor propriu, sunt rugați să curețe în mod radical magazinele unde păstrează cerealele; lucru ce acum se poate executa foarte ușor, când magazinele sunt aproape goale. — Apărarea se face în modul următor:

Înainte de toate se îndepărtează toate resturile de cereale vechi, iar magazia se curăță bine de toate murdăriile, mai ales de acele de prin crepăturile și găurile podelelor și a pereților, de paianjeni etc., iar murdăria adunată se arde.

După aceasta păreții magaziei trebuie văruiți de 2 ori, una după alta, ca varul să formeze o coajă groasă pe pereți și să astupe cât mai bine crepăturile, unde stau ascunși inamicii. — Varul pentru văruiți îl preparăm în modul următor: Într'un vas (hărdău) mai mare se pune 10 kgr. var gras nestins, peste care se toarnă cu încetul 100 litri apă. — În varul stins astfel, se va amesteca apoi 7 litri petrol, cu care se va putea începe văruirea magaziei. — Podelele magaziei se vor opări bine cu leșie ferbinte.

Sunt mulți agricultori, cari nu dispun de magazie și țin cerealele lor pe podul cășii, care se curăță foarte greu. În astfel de cazuri recomand pe lângă o curățire posibilă cât mai amănunțită, ca, pentru nimicirea gârgăriței — să se pună în magazie sau podul de cereale — curățit la perfecție — câteva grămadule de grâu în diferite părți și locuri ale magaziei sau podului, care se vor lăsa dela 7—10 zile, ca după aceea să le adunăm cu mare băgare de seamă într'o vadră pentru ca să le vărsăm în apă ferbinte, pregătind din ele hrană păsărilor de curte (galișelor). Căci

în aceste grămezi anume — neaflând alta hrană — se adună gârgărițele din magazine și din poduri.

Aceasta este procedura recomandabilă. — cu privire la stărpirea lor. — Pentru nimicirea lor și a moliei însă în locurile unde pericolul incendiar (de foc) nu este mare, o metodă foarte potrivită ar fi: afumatul. Procedura este următoarea: Se pune pe o tavă sau dărab de tinichea (plev) praf de pucioasă amestecat cu sodă cristal și i-se dă foc. Ușile și ferestrele magaziiilor și a podului trebuie închise bine ca aerul să nu aibă intrare pe nicăieri. Gazele ce se formează și se răspândesc, cu siguranță vor nimici atât inamicii aceștia cât și șoarecii sau șobolanii (pojocii) ce se află prin găuri.

La magazia Camerei din Arad am folosit an de an această metodă; cu cele mai bune rezultate. Nu comunic compunerea preparatului, fiindcă-i cam periculoasă, dar rog pe toți aceia cari au magazie de cereale și voiesc a se folosi de această metodă, să se adreseze Camerei de Agricultură, Cicumscripția Arad, Secția: „Buletinul Agricol“ de unde vor primi deslușirile necesare.

Importanța pădurilor

Ioan Diaconescu,
Inginer șef silvic.

Șeful Secției Regenerărilor Dir. Silvică Arad.

Între izvoarele principale de bogăție ale județelor: Arad, Bihor și Hunedoara o bună parte din suprafața acestor județe o formează pădurile.

Pe vremuri pădurile ocupau suprafețe întinse nu numai la munte și dealuri, dar și la câmpie și ca dovadă singurii copaci ce-i mai vedem azi în câmpie — stejari groși de nu-i cuprind doi trei oameni, ne dovedește cu prisosință existența pădurilor întinse și la câmpie.

În terenuri mai sărace, pe micile podișuri găsim chiar fâșii subțiri de pădure așa zisele „Miezulini“ ce se păstrează pentru ocrotirea terenurilor arabile de asprimea vânturilor, a uscăciunii cât și pentru adăpostul vitelor, de arșiță, de ploți grele, ca hotare etc.

Chiar și azi bătrâni ne povestesc cum în locul pădurei a pus stăpânire terenurile arătoare.

Așa dar decoperirea pământului de păduri dela câmp spre deal s'a făcut pe măsură ce numărul populației s'a mărit și în locul pădurilor s'au format ogoare de grâu, porumb și izlazuri comunale etc.

În regiunea de deal și munte pădurile stăpânesc mai mult teren pentru că locul lor cu altă cultură: cu grâu, secară ori porumb, nu merge, decât pentru câțiva ani, pământul fiind sărac, se spală de pământul cel bun și rămâne numai stânca goală.

Încercările provizorii ce se fac de a schimba locul de pădure cu teren agricol, nu reușește. Terenul e părăsit în mod firesc de cultura agricolă și în mod natural, îl la locul iar pădurea,

Cum bine putem observa în regiunile deluroase și muntoase din jurul satului sau ceva mai departe către munte în locuri mai cutreerate de vite, cum începe să crească mesteacănul, salcia căprească, iar după acestea se instalează carpinul, către culmi fagul și alte neamuri de lemne, astfel că după câțiva timp avem iar pădure la loc.

Sus la munte pădurea își menține locul necontestat de nimeni.

Am expus până aci felul cum pădurea își împlăne drepturile sale de existență, dela câmp până sus în creșterea munților față de alte culturi. Că pădurea își are un rol covârșitor în viața noastră volu explica mai jos darurile ce ni-le oferă.

Pădurea ne dă în mod gratuit frumusețile ei naturale.

Curăță aerul de tot ce este vătămător sănătății vietăților de pe pământ. Regulează mersul ploilor, liniștește asprimea iernii și a vânturilor. Oprește puhoalele de apă să nu rupă stâncile, livezile de pomi și fânețe din jur, să nu distrugă satele și orașele.

Servește pentru adăpostul și umbrișul ori cărușul trecător.

Frumusețile naturii atrag multă lume doritoare de a cerceta pădurile. An de an excursioniști tot mai mulți cercetează peșteri, obârșii de izvoare, vârfuri de munți pleșuvi, coame de dealuri, văi împădurite,

pline de farmec numai cu scopul de a se cunoaște cât mai bine țara, de a se înviora sufletește și trupește cât mai mult, de a se simți liber în mijlocul naturii — în voia omului descătusat de toate grijile zilei.

Dar pe lângă aceste daruri naturale pădurea ne prilejuește și veniturile în lemn.

Materia lemnoasă pe care natura o toarnă an de an, sub scoarța arborilor, noi o prefacem când tăiem pădurile la vremea lor în lemn de lucru și lemn de foc după natura lemnului și a trebuințelor noastre.

În munți, la dealuri cât și la câmpie, în locurile unde se exploatează, se folosesc brațele vânjoase ale harnicilor săteni din comunele învecinate codrului câștigându-și prin munca lor o sâmbrie destul de frumoasă.

În special la munte și la dealul lucrul la pădure formează ocupația de capetenie a locuitorilor. Existența satelor în aceste regiuni e legată, de codrul, de pădurea în care el trebuie să-și închine întreaga lui viață, fie ca lucrător la pădure sau crescător de vite, la același adăpost al pădurii.

Observații foarte bine cum locuitorii din satele pustii de păduri încep să sărăcească fiind că nu mai au lucru în păduri, iar creșterea vitelor nu le

poate asigura o existență completă și atunci sunt siliți a se depărta de casă, a umbla mult până să-și câștige o pâine.

Pe văile munților sunt o mulțime de fabrici de prelucrarea lemnului unde își găsesc lucrul foarte mulți lucrători.

Dar afară de banul care intră direct în mâna lucrătorului de pădure, deosebit de foloasele ce fiecare din noi avem prin folosirea lemnului de lucru și de foc, Statul prin valorificarea lemnului încasează venituri importante ce susțin visteria Statului.

Așa dar vădite fiind aceste foloase pe lângă altele multe ce obținem din însăși existența pădurii se cuvine să dăm cinstea cuvenită acestui dar Dumnezeu — să respectăm pădurea.

S'o încălzim cu sufletul nostru ferbinte, fiindcă în codru și-a păstrat strămoșii noștri graul și obiceiurile românești.

S'o iubim fiindcă ea este podoaba Țării, și în ea ne este asigurată existența multora dintre noi.

De aceea să nu ne tăiem craca de sub picioare

Oamenii luminați și binevoitori veniți alături de cei ce sunt chemați a îngriji pădurile, să facem zid de apărare în jurul codrilor ce mai avem, să punem mână de mână, unul dela altul și să întregim pădurile acolo, unde pustiu și sărăcia a pătruns.

Păduchii de frunză.

de Ing. Agr. Insp. Nic. Popescu

Sunt agricultor vechi, dar în viața mea întreagă nu am văzut atâtea păduchi de frunză ca anul acesta.

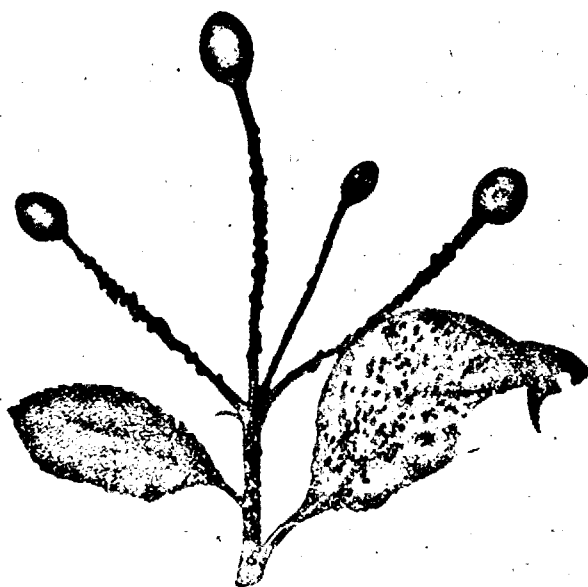
Am fost noi agricultorii obișnuiți să vedem și în trecut acest dușman afurisit al plantelor răspândit pe vlăstarii pomilor, arborilor, florilor și zarzavaturilor, unde făceau uneori pagube însemnate, dar ca să se răspân-

păduchi. Am văzut fire de porumb unde păduchii s'au tras chiar la baza trunchiului și au provocat uscarea firului de cucuruz.

Despre combaterea păduchilor pe lanurile de cereale nu mai poate fi vorba, căci aceasta ar fi fost cu puțință atunci, când a început invazia lor. În schimb

dească ca în anul acesta, chiar și pe lanurile de cereale, mai ales pe ovăz, — este nemaipomenit. Sunt lanuri de ovăz, — dealtfel inferioare și prin seceta din primăvară — unde toată planta este acoperită, de sus până jos cu

o combatere cu succes putem întreprinde la pomii fructiferi și îndeosebi la cei tineri, unde conform sfaturilor date și în trecut, trebuie să se ia o măsură de

apărare, fiindcă păduchii nu numai că-i pot reține dela dezvoltare, dar îi pot și nimici total.

La cercetarea pomilor este bine a se examina întotdeauna vârful vlăstarilor, căci vârfurile și sub frunzele tinere a plantei sunt de obicei locurile unde apar în primul rând păduchii, unde prin sugerea sucului sau sevei, stânjenesc dezvoltarea normală a plantei. Frunzele atacate se răsucesc, vlăstarii nu se dezvoltă și în multe cazuri se usucă cu totul, — iar fructele rămân nedezvoltate sau cad.

Păduchii se sporesc din cale afară de repede și acopere în întregime partea de jos a frunzei crudă, producând un suc dulce și lipicios, care atrage furnicile, acest suc fiind o hrană plăcută pentru ieie.

S'a dovedit că este greșită părerea că furnicile nimicesc păduchii. Din contră, s'a constatat că ele consideră păduchii ca vaca lor de lapte, prin faptul că produc suc dulce mai sus amintit și astfel ele contribuie chiar în mare parte la răspândirea lor.

Inamicul adevărat al păduchilor este «Păpăruga» insectă roșie cu pete negre pe aripi, care în America se sporește de către instituțiuni și de agricultori în măsură cât de mare, ca să fie folosite cu mare succes la distrugerea păduchilor.

Fiji cu băgare de seamă la examinarea plantelor atacate și veți vedea prietenul nostru (păpăruga) la munca lui folositoare pentru noi.

În ce privește combaterea păduchilor, aceasta trebuie făcută de timpuriu și înainte de a se răsuca frunzele, căci altcum combaterea este mai grea, păduchii fiind apărați și ascunși în frunzele încovăiate și otrava ce folosim în contra lor nu-i poate atinge.

Dacă vlăstarii atacați sunt ușor de ajuns cu mâna, distrugerea păduchilor este mai sigură, prin frecarea frunzelor între degete. La fel putem aplica această procedură și la vlăstarii tineri. Punând cazul însă că păduchii sunt în număr de tot mare, dar localizați pe vârful vlăstarilor, este de sfătuit combaterea să o facem prin înmuierea vârfului vlăstarilor în zeama otrăvoasă, pregătită pentru acest scop.

Pentru combaterea păduchilor, avem în comerț o sumedenie de preparate bune, dar încă foarte scumpe, ca: Thanol, Aphidan etc.

Ministerul de Agricultură a venit întru ajutor pomicultorilor cu un preparat de tutun (Nicotină) care o pune în vânzare cu prețul de Lei 28 per kgr. sub denumirea de: Leșie de tutun.

Modul de întrebuințare este următorul: La 100 litri apă se folosește 2.5 kgr. Nicotină, 1 kgr. săpun

și 100 grame sodă-cristal. Se prepară astfel: Se ia întâiu 10 litri apă în care se bagă 1 kgr. săpun și 100 grame sodă-cristal, care se amestecă bine până se disolvă complet. După aceea turnăm 2.5 kgr. Nicotină și după ce le amestecăm bine laolaltă le băgăm în vasul cu apă. Zeama obținută trebuie întotdeauna bine amestecată înainte de folosință.

Nicotină se află de vânzare cu preț redus la secția Agricolă a județului Arad și cred că și la secțiile agricole din Oradea și Deva, cari vor fi luând deja măsurile pentru procurarea preparatului, dela Casa Autonomă a Monopolurilor Statului, Serviciul vânzărilor, Laboratorul Belvedere, București, cu prețul de 28 Lei per kgr. în bidon de minimum 20 kgr.

Un preparat ieftin și bun, care se folosește cu succes, și care se află la îndemâna fiecăruia, este săpunul de casă sau stratul negru ce se depune pe fund la troacă cu ocaziunea facerii săpunului.

Din acest săpun se face o zeamă cu conținutul următor:

La 100 litri apă se ia 3 kgr. săpun sau strat de acesta negru de săpun. La 50 litri apă se ia 1½ kgr. iar la 25 litri apă se ia 0.75 kgr. strat de acesta negru de săpun.

Zeama se pregătește astfel:

Mărunțim cu un cuțitaș săpunul cât mai bine și îl topim în apă ferbinte, către care adăugăm apoi atâta apă până ajungem la cantitatea susindicată.

Cu zeama de Nicotină sau de săpun se spală vlăstarii și frunzele sau se stropește pe pomii atacați, cu stropitoare speciale pt. pomi, cu stropitoare de vie, asemenea cu sprîjuri mici de mână pentru pomi mai mărunți sau pentru trandafiri, la care se poate folosi și pompele de biciclete sau pușculița de soc. Lucrul de frunte este ca zeama să fie stropită cu putere, pentru a pătrunde posibil cât de tare chiar între frunzele răsucite.

O stropire nu salvează pomii. Deci aceasta trebuie repetată. Agricultorul și pomicultorul peste tot are o datorință sfântă față de plantele sale și pomii săi, care-i asigură hrana de toate zilele și, prin vânzarea rodului îi dă posibilitatea de a-și procura cele necesare pt. casă și masă, să le examineze cât mai des și când observă că sunt bolnave din cauza sumedeniilor de ciuperci și viețuitoare, să pornească la vinderea respective la apărarea lor, adresându-se Secției agricole (fosta Cameră agricolă județeană) din același județ, pentru a primi îndrumările necesare, încât nu va cunoaște modul de apărare.

Agricultori ! Arați și grăpați miriștele imediat după seceriș.

Conducătorii comunelor și cei ai posesorilor, sunt rugați a îngriji să fie curețite izlaurile comunale și cele posesorilor de spini și burueni, înainte ca aceste să fie intrate în semințe. Izlaurile sunt create pentru a produce iarbă, adică pășune pentru animale și nu pentru a produce burueni.

Prețul sfeclei de zahăr.

În interesul cultivătorilor sfeclei de zahăr, publicăm mai jos convenția pe 1934/35 aprobată în ședința Comisiei Mixte a zahărului din 28 Martie 1934, care ne-a fost trimisă de către reprezentantul cultivatorilor a sfeclei de zahăr din județul Arad pe lângă comisia mixtă: Dl. Dr. Iustin Marșieu, președintele secției agricole județene.

Convenția conține 17 articole din care noi publicăm numai art. 6 care se referă la prețul fixat pentru campania 1934/35 care sună:

„Prețul vagonului de sfeclă (1000 kgr.) netto loco „gara producător sau bascula pusă de fabrică, se fixează pentru campania 1934/35 potrivit scării de mai jos, el urmând a fi achitat numai în număr:

La		Lei	Este prețul unui vagon rului los detaliu per kgr. (1000 kgr.) sfeclă, efectiv primit de cultivatori:		Lei
La	25	Correspunde . . .	5.700.—		
„	26	„	5.800.—		
„	27	„	6.200.—		
„	28	„	6.600.—		
„	29	„	7.000.—		

La		Lei	Lei	
La	30	Correspunde . . .	7.500.—	
„	31	„	8.000.—	
„	32	„	8.500.—	
„	33	„	9.000.—	
„	34	„	9.800.—	

„Prețul de 5.700 Lei vagonul de sfeclă, constituie „un preț minimal, indiferent de prețul zahărului.

„Din prețul sfeclei astfel stabilit: 5.700 Lei se „plătește la 15 Decembrie, iar restul la 10 August 1935. Dacă plata se face înainte de 10 August 1935, fabricanții vor avea o bonificație de 10% dobândă pe an tot timpul dela data plății până la 10 August 1935.

„Această scară s'a stabilit în corelație cu actualele taxe de consumație, impozite și tarife cfr.

„Orice majorare sau micșorare a acestora care „va avea ca urmare o urcare sau o scădere corespunzătoare asupra prețului zahărului, nu va schimba scara „de mai sus pentru stabilirea prețului sfeclei.

„Dacă însă Ministerul de Industrie și Comerț nu „ar aproba variația prețului oficial al zahărului, atunci „sarcina respectivă va fi scăzută din prețul zahărului „fixat în coloana I-a din scara de mai sus și prețul „sfeclei va deveni acel corespunzător din coloana a II-a.

Holera păsărilor

de Locot. Dr. Gh. Fonargiu med. vet.

Creșterea păsărilor, care a fost neglijată la noi în țară până la războiul mondial, ia un avânt din ce în ce mai mare după aceasta dată, astfel că în ziua de azi toată lumea e convinsă că această ramură a zootehnicii este și rentabilă și necesară, ba mai mult cu toate că nu este pusă încă pe baze solide totuși ocupă un loc respectabil în exportul țării noastre (astfel în datele oficiale de export la diferite produse agricole din țară găsim: că exportul la fulgi, ouă și carne de păsări întrece pe cel de grâu, porci, rumegătoare mari, etc.). Creșterea păsărilor ar fi și mai rentabilă dacă diferite boli molipsitoare n'ar nimici în bună parte păsările noastre.

Să vedem în rândurile ce vor urma care sunt aceste boli și ce putem face ca să micșorăm mortalitatea păsărilor.

Prima cea mai omorătoare și care produce cea mai mare pagubă este:

Holera păsărilor. Aceasta boală apare cam pela sfârșitul verei, bântue cu furie toamna, mai ales către sfârșitul ei, continuă să distrugă păsări și iarna în special când iarna e mai moale și reappare câteodată furioasă din nou primăvara.

Holera distruge toate păsările domestice precum și sălbatică, în special când e virulentă (dacă omoară multe păsări și în timp scurt, dela 1—24 de ore).

Aceasta boală se datorește unui microb mic de

forma ovoidă, care trăește și se înmulțește foarte bine în sânge și toate organele (măruntăele) păsărilor bolnave; se înțelege deci ce periculoase devin păsările bolnave, deoarece de acum ele vor infecta totul în calea lor (apă, hrană, curtea) atât prin găinațul, precum și prin balele lor.

Cum se cunosc păsările bolnave. Câte odată păsările mor ca trăsnete de fulger de această boală. Pasărea ciugulește grăunțe ca orice pasăre sănătoasă; deodată se oprește din mâncat, scoate un jipăt, dă din aripi și moare. Uneori dimineața se găsesc în coteț păsări moarte foarte multe, fără ca în ajun să fi observat cel mai mic simptom bănuitor. Altădată boala durează 2—5 ore, atunci pasărea devine tristă, se retrage într'un loc mai ascuns și stă somnolentă. Penele se sbârlesc, aripile depărtate de corp și căzând jos, gâtul îndoit, capul înclinat în jos.

Din gură se scurg bale amestecate cu fărâmituri de mâncare. Creasta și bărbia se învinețesc din ce în ce devenind cu timpul de culoare neagră-vânăta. La un moment dat pasărea face impresie că vrea să se desmorțească, dar puțin timp după aceasta moare prin mișcări convulsive.

Dacă boala durează mai mult timp, atunci observăm: pasărea își pierde veselia obișnuită, devine somnolentă, tristă, abătută, corpul se apleacă din cauză că picioarele slăbesc, așa că se sprijină pe labe, pie-

lea devine foarte fierbinte, nu mai mănâncă dar caută apă. Se retrage din grupul păsărilor sănătoase, merge cu greutate, în această stare o prindem ușor, penele se sbârlesc, creasta și bărbia devin violet, iar pe suprafața corpului se pot vedea pete violet sub forma de dungi. Digestia este oprită, alimentele din gură fermentează, din această cauză pe gură și pe nas se scurg bale cu particule alimentare. Din când în când revine în stare de redeșteptare, dar la urmă dispăre și starea somnolentă e mai profundă. Se observă apoi diaree abundentă de culoare urâtă, uneori cu strii de sânge. Penele în jurul cloacei murdărite, pasărea nu se mai poate ridica de jos. Diareea și slăbiciunea progresa. Uneori caută să se ridice. Se menține foarte puțin timp și apoi cade din nou. Ochii nu-i mai poate ține deschiși. Creasta devine brună, ciocul întredeschis, respirația este greoaie și foarte sgomotoasă, mai scoate un ultim strigăt și moare.

Cum se molipsește o curte sau crescătorie. Păsările bolnave după cum am amintit molipsesc totul în calea lor cu microbi, în special apa și hrana, iar după moarte tot corpul lor este plin cu microbi și atunci dacă cadavrele sunt sfâșiate de câini, porci, șobolani, se înțelege că astfel se molipsește toată curtea. În plus aceste animale adăpându-se în ghiaburi cu apă ale păsărilor le molipsesc. Microbul mai este răspândit prin picioarele animalelor de curte, prin încălțăminte, etc. și în special la sale, atunci când păsările moarte de holeră, sunt spânzurate în copaci cu scop de a speria boala.

Păsările sănătoase iau boala pe gură odată cu mâncare sau apă molipsită. Microbul odată ajuns în nașe, se înmulțește, pătrunde în sânge, de acolo se răspândește peste tot și pasărea se îmbolnăvește cel mult dela 8—24 ore.

Pasărea îmbolnăvită la rândul ei, molipsește mâncarea și cu cât timpul este mai cald și umed, cu atât microbii se înmulțesc mai repede; acestui fapt se datorește mola mai accentuată în anotimpurile mai sus amintite.

Holera de obicei omoară toate păsările din curte, însă nu sunt rare cazuri, când omoară numai găini, sau numai rațe, sau găște. Holera păsărilor s'ar părea că se recunoaște după simptomele descrise destul de ușor: totuși aceasta numai se pare, deoarece mai sunt și alte boli ale păsărilor care au simptome (semne) mai mult sau mai puțin asemănătoare, cum ar fi: pesta aviară, difteria păsărilor, spiroloză. De aceea cine vrea să fie absolut sigur că păsările lui sunt bolnave sau moarte de holeră, trebuie să se adreseze unui medic veterinar, fie chemându-l la el acasă, fie aducându-i o pasăre bolnavă sau moartă. Medicul veterinar făcând autopsie unui cadavru și examenul de laborator, numai atunci este în stare să dea răspunsul sigur.

Măsurile preventive în combaterea holerei păsărilor.

După ce am văzut modul de molipsire, o să ne fie ușor de înțeles ce măsuri de combatere se impun.

1. Păsările sănătoase se îmbolnăvesc dela cele bolnave fie direct, fie prin alte animale sau oameni cari pot aduce boală. Prin urmare trebuie să ne ferim să aducem boală în curte sau crescătorie odată cu păsări cumpărate și cari pot fi bolnave. Deaceia e bine, ori de câteori se cumpără o pasăre de care nu suntem siguri că e sănătoasă, să nu se lase chiar din prima zi cu păsările noastre, ci ținută izolat timp de 10 zile. Iar pentru că animalele să nu aducă boală în cotețul păsărilor, bând apa în ghiaburile lor, e bine în permanență în apa de beut ale păsărilor, să se adauge puțin hipermanganat (până ce apa se va colora în roș).

2. Oamenii să nu aducă cu încălțăminte lor, boala în curtea păsărilor. Aceasta se poate realiza așezând la intrarea curții și a cotețelor vase cu substanțe antiseptice (crealină, hipermanganat, acid senic etc.) sau var nestins și obligând personalul, că ori de câte ori intră în curte sau coteț, să-și înmoaie pînzele încălțăminte în substanțe antiseptice.

3. Cotețul și toate uneltele ținute le înstrictează curățenie. Curățenia cuștelor, adunarea zilnică și arderea gunoierului, spălarea și desinfectarea zilnică a vaselor pentru punerea mâncării și a apei de băut. Știut fiind din cele arătate, că și terenul este infectat, e bine să nu se arunce grăunțe pe pământ ci date în ghiaburi.

4. Vaccinarea preventivă, antiholerică a tuturor păsărilor.

Acest vaccin se poate procura, fie dela Facultatea de Medicină Veterinară »Institutul Pasteur« București, fie dela Laboratorul de Patologie și Microbiologie Veterinară Str. Abatorului Cluj, (în special pentru această regiune). Vaccinarea se poate face și de crescători, însă e bine cel puțin prima dată să se apeleze la serviciile Medicului Veterinar.

Știut fiind pe de o parte, că boala apare pe la sfârșitul verei și bănuie toată toamna, făcând oarecare victime și iarna spre a reapere primăvara, iar pe de altă parte vaccinul dând o imunitate de cca. 3 luni, este bine ca aceasta operație să se facă la începutul lunii August, cu atât mai mult, că în această lună tineretul scos primăvara a ajuns aproape la dezvoltarea complectă. La începutul primăverii să se facă a doua vaccinare.

Ce facem atunci când boala a izbucnit. Păsările bolnave le vom izola, cele ușor bolnave, dacă nu sunt de valoare se pot taia și consuma, dacă sunt de valoare se poate încerca tratamentul cu ser antiholeric, rezultatul însă nu este absolut sigur. Păsările grav bolnave se vor sacrifica (ori tratamentul este de prisos) și împreună cu cele care au murit de boală se vor fierbe bine, sau se vor înmuia în creolină 5% și se vor îngropa.

Păsările bolnave nu se vor taia în mijlocul curții, deoarece știm că sângele lor e plin cu microbi.

Cotețele se vor curăța radical și dezinfecă. Pozele, agățatoarele, cuibarele și toate uneltele (mături, perii etc.) se vor curăța și apoi desinfecă. Gunoiul, așternutul și orice obiect fără valoare (coșuri, lezi vechi etc.) se vor distinge prin foc. Stratul superficial de pământ din cotețe se va rade și stropi cu un antiseptic (creolină, acid fenic, lizol 3-5% sau formal 2%). Operațiunea se va repeta zilnic până la încetarea bolii și apoi odată pe săptămână.

Cotețul după curățat se va spoi cu var, la care se va adăoga 5% creolină, lizol sau acid fenic. În

apă de băut se pune permanganat de potasin (1 linguriță la 10 litre de apă); după ce se decolorează se pune soluție proaspătă.

Păsările rămase se vor vaccina antiholerice. Cu măsurile mai sus arătate, atât holera aviară, despre care am vorbit astăzi, precum și alte boli molipsitoare ale păsărilor despre care voi vorbi în viitorul apropiat, s'a ajuns că ele să dispară aproape complet atât în Europa de vest, precum mai cu seamă în America de Nord și Australia. Și nu trebuie să uităm că nu de mult, acum 20-30 de ani și acolo ca și acum la noi boalele molipsitoare ale păsărilor erau spaima crescătorilor.

Îngrijirea unghiilor la vitele cornute.

de Ing. agr. Insp. Nicolae Popescu.

Ne mândrim a fi unele din acele județe ale țării, în care creșterea vitelor este mai deosebită și că știm să îngrijim și hrănim animalele. Vom ști noi multe de toate ce stau în legătură cu creșterea animalelor dar aceea nu știm, ca să ne îngrijim de unghiile animalelor noastre. Aceasta am constatat-o atât la cercetarea grajdurilor comunale unde se află materialul de reproducție, cât și la animalele multor agricultori, ținute în grajduri spațioase, luminoase și de o curetenie exemplară.

Luând în considerare importanța mare, ce o are îngrijirea bună și corespunzătoare a unghiilor, cred a fi de folos agricultorilor noștri, dacă voi da unele deslușiri asupra acestei chestiuni.

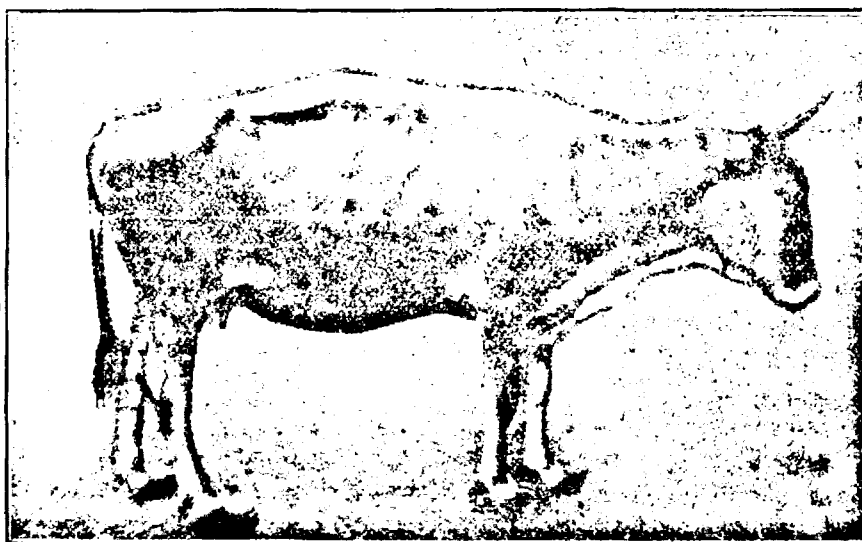
Unghiile vitelor cresc zi de zi, iar prin folosința normală a animalelor la lucru, pe pășune etc. se rod astfel că își mențin mărimea normală.

Vom îngriji de apărarea lor prin potcovit, ele devin infolosibile, prin durerile mari, provocate prin faptul că talpa e prea subțire sau e rănită.

Lucru contrar se întâmplă când vitele nu fac mișcări. În acest caz unghiile cresc, se lungesc și primesc forma anormală, de toarfeci etc.

În timpul iernei toate animalele sunt ținute în grajd și nu fac mișcări, astfel unghiile cresc. Primăvara, vitele se scot la pășune pe teren bulgăros și începe șchiopatul animalelor cu unghiile anormal crescute, fie prin îngreunarea melcului piciorului, fie prin ruperea unghiilor. Animalele de lucru în loc să depună munca cerută, vacile să sporească producțiune de lapte, prin pășunea bună de primăvară și, tineretul în loc să se desvolte, toate stau gârbovite, rămân de ciradă și la sfârșit stau în urma durerilor enorme toată ziua culcate și slăbesc zi de zi.

Câți tauri zac șchiopi în grajdurile comunale și

Vaca cu unghiile foarte neglijate.

Când însă de exemplu vitele de tracțiune (tras) se folosesc în măsură mare, mai ales pe drumuri împetrite, unghiile lor se rod prea tare și încât nu ne

nu se folosesc cu lunile, câți au ajuns fără vreme slăbiți și fără preț, în mâna măcelarilor, pentru a fi înlocuiți cu alții noi, cu cheltueli mari.

Ne plângem de timpuri grele, de neajunsuri, dar pierderea ce ne va cauza neîngrijirea unghiilor nu o luăm în socoteală, ca multe alte lucruri, pe cari printr'o mică oboseală și fără cheltueli mari — la îngrijirea unghiilor — prin clește bine folosite, le-am putea înconjura.

Recomand deci fiecărui agricultor să examineze cât de des unghiile animalelor.

În caz că se convinge că acestea sunt prea lungi, să folosească cleștele fără întârziere și dacă voiește să facă treaba perfectă, mai folosește după clește și răzătoarea.

Omul nepăsător — când îi atragi atențiunea asupra neglijenței sale — se scuză că, este greu a executa o operațiune ca aceasta la viță, și din aceasta cauză au vitele lui unghii stricate.

Ca pe viitor să nu se poată scuza agricultorul prin astfel de povești, vă descriu procedura folosită de agricultori în Austria pentru vitele ce nu stau liniștit, când le cureje unghiile:

Unghiile regulate Unghiile de grajd neregulate

Unghiile încovolate Unghiile înforfecate

Se pune (vezi desenul ultim) animalului de asupra încheieturii o funie peste picior în care se aplică o bucată de lemn rotund cu care sucindu-se funia aplicată, în scurt timp piciorul vitei amorțește într'atât că după aceea putem începe liniștit la curățirea unghiilor. După sfârșirea curejirii înlăturăm funia și trecăm bine pi-

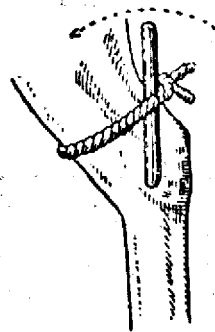
ciorul, pentru ca circulația sângelui să revină și ca piciorul să nu se umfle. La executarea lucrărilor ne

Unghiile neglijate și corectarea lor.

vom folosi, nu de înjurături și furcă sau par, ci de vorbe blânde încurajatoare. Asemenea vom face prescurtările unghiilor de tot neglijate, numai cu încetul, cu încetul, căci altcum tăiem în carne vie.

Unde avem în comună un faur, potcovar pricepul, este bine a-i încredința lui curejirea unghiilor, în cazuri mai grele.

Cum se amorțește piciorul

Toate cazurile descrise mai sus se referă și la copitele cailor, începând dela vârsta de 1 an. Nu am văzut însă un cal, care să aibă copita stricată și să-i să spună că-i cal bun, căci la cal te uii întâiași dată la picioare și dacă acestea sunt rele, nu te mai interesează trupul calului. Fundamentul picioarelor sunt copitele și dacă acestea sunt greșit formate sau bolnave, picioarele nu mai pot îndeplini funcțiunea ce li-se cere.

Coacerea strugurilor.

loghner Agronom, V. Juncu.

Primăvara timpurie și vegetația extrem de înaltă din anul acesta, va asigura o coacere excelentă a strugurilor, dacă lucrările executate și condițiunile naturale vor permite.

Coacerea strugurilor depinde de varietate (sol), sol (pământ), climă, modul de cultură, tăiere (tuns) și altele.

Interesul viticultorului este să producă cât mai mult și cât mai bun, însă calitatea cu cantitatea nu se prea împacă.

Sunt varietăți care se coc mai timpuriu și altele mai târziu. Întârzierea sau grăbirea coacerii acestor varietăți depinde de climă și sol. Același varietate cu cât e dusă mai la sud și în teren mai nispos, sau cu pietriș, cu expoziție sudică, cu atât coacerea va fi mai grăbită. Inversa se va întâmpla când va fi cultivată în regiune mai nordică.

Cultura rațională a pământului, îngrășarea lui, săpatul și prășitul la vreme înlesnesc coacerea și reduc atacul diferitelor insecte și boli. Modul de tăiere

al viei atât în uscat cât și în verde deasemenea au o influență radicală asupra coacerii strugurilor.

Nu este îngăduit, ca la varietățile de mică producție, cum ar fi Rieslingul de Rin, Sauvignonul și altele, să se facă tăiere lungă cu un număr prea mare de corzi. Rodul prea mare ce ar rezulta în urma acestei tăieri, va constitui o povară atât de mare pentru butuc, încât nu se va putea bine coace, iar pe de altă parte butucul se va secăta.

Pentru a se evita asemenea greșeli dăunătoare, trebuie să cunoaștem bine la ce fel de tăiere se pretează fiecare varietate.

În această privință se poate deduce de ce mare importanță este o plantație de același soi, față de amestecurile care se coc în diferite epoci și fiecare butuc cere o tăiere specială.

Tăierea în uscat creiază un echilibru între rădăcină și partea butucului deasupra pământului. Tăierea în verde urmărește menținerea acestui echilibru în cursul vegetației și al dezvoltării butucului.

Tăierile în verde trebuiesc executate cu multă atenție și pricepere. Orice lăstar crescut de prisos pe butuc, devine un dușman sau parazit, care consumă fără nici un rost din hrana butucului și deci în detrimentul strugurilor. Tot așa de păgubitor poate fi suprimarea vreunui lăstar strict necesar pentru dezvoltarea normală a rodului, sau pentru asigurarea rodului în viitor.

Pivitul, copcitul, ciupitul și cârnitul, făcute la vreme și în bune condițiuni, va contribui la o coacere mai timpurie și a dezvoltării mai mare a strugurilor.

Cu prilejul acestor operațiuni desigur se face și legatul viei. În podgoria Aradului fiecare butuc este susținut de un arac pe care se cercnesc corzile butucului. În consecință mulți obișnuiesc a lega toți lăstarii verzi grămadă de acest arac, ceea ce dăunează mult dezvoltării butucului, dar în special dezvoltării și coacerii strugurilor.

Lăstarii și frunzele îngrămadite acopăr strugurii în mijlocul butucului, unde nu mai poate pătrunde aerul, lumina și căldura. Tot din această cauză în urma ploilor frunzele și lăstarii motocoși mențin în mijlocul butucului umezeală, care favorizează dezvoltarea diferitelor boli. Știind, că o coacere și dezvoltare bună a rodului între altele depinde de aer, căldură și lumină, vedem ce greșală mare se face atunci, când noi prin legarea viei ferim strugurii tocmai de aceea ce ei au mai mare nevoie. Acest neajuns se poate ușor înlătura prin executarea legatului în bune condițiuni, legând lăstarii pe sub frunze, având grija ca strugurii să rămână în poziția lor normală.

În felul acesta se poate executa cu mult mai mult succes și combaterea bolilor prin diferite stropiri și prăfuiri, care trebuie să atingă cât mai bine întreaga suprafață a frunzelor, lăstariilor și a rodului.

Tot în vederea dezvoltării și a asigurării coacerii se face desfoarea, rădarea boabelor și înelarea, dar aceste operațiuni nu se obișnuiesc decât în culturi intensive și în apropiere de orașe, pentru a scoate pe piață struguri de masă cât se poate de frumoși.

În podgoria Aradului, spre toamnă, în cursul lunii August, în vederea coacerii strugurilor, se face așa zisul tras al viilor.

Această lucrare constă în a trage pământul cu sapa dela baza butucului formând între rânduri o ridicătură-creastă, iar pe rânduri rămân niște șanțuri pentru ca strugurii în timpul coacerii să nu atingă pământul, evitând astfel putrezirea lor.

Lucrarea aceasta, deși urmărește un scop important, păcătuiește însă prin modul cum este executată.

În deobște toamnele la noi sunt secetoase. Pământul tras dela baza butucului, lasă locul bătătorit (răzăluit), care din cauza secetei crapă.

Prin aceste crăpături se pierde multă umezeală din pământ, evaporându-se.

Pierderea umezelei din pământ atrage după sine și dezvoltarea incompletă a strugurilor. În asemenea cazuri bobilele rămân mai mici și nu se pot coace bine, pentru că butucul suferă de secetă. Pentru a înlătura acest neajuns, ar fi mai bine să facem copcă (farfurie) în jurul butucului, săpată bine și care nu numai, că nu va permite evaporarea puternică a umezelei, ba chiar va înlesni infiltrarea apei ce se va aduna în acea copcă în urma ploilor.

Întrucât prin trasul viei se mai urmărește o ușurare a îngropatului viei peste iarnă, se recomandă ca după tras, pământul rămas bătătorit, uscat și crăpat între butuci, să fie ușor săpat în așa fel, ca să se formeze o țărână, care va împiedeca formarea crăpăturilor și deci evaporarea.

Ținând seama de condițiunile arătate, strugurii se vor coace la timp, în bune condițiuni, ridicând calitatea producției.

Aviz.

Se aduce la cunoștința agricultorilor din județul Arad, Bihor și Hunedoara ce aparțin Camerei de Agricultură, Circumscripția Arad că, Laboratorul Secției Agricole Arad face în mod gratuit examinarea grâului în privința greutatei hectolitrică, purității, sticlozității, cantității și calității glutenului.

Probele de grâu trebuie să fie de 1½-2 kgr. și se vor trimite pe adresa Secției Agricole Arad Str. Gh. Popa No. 4.

Despre rezultatul obținut agricultorii vor fi avizați prin buletinul agricol sau în scris,

PAGINA STUPARULUI

Introducerea mătcilor în stupi.

de George Saloș,
conferențiar apicol.

Introducerea mătcilor în coloniile orfane este una din cele mai gingașe operații din apicultură. Această problemă importantă este întâlnită la fiecare pas, de orice stupar.

Introducerea mătcilor se poate face în felurite chipuri. În cele ce urmează vom înfățișa după un erudit apidolog, A. Perret Maissoneuve, metodele cele mai uzitate în această problemă, lăsând fiecărui stupar libertatea de a-și alege după dorință pe aceia care va voi, sau pe aceia pe care el o va crede mai apropiată de vederile sale.

Metodele ce le vom descrie au fost în prealabil experimentate și de noi, cu rezultate satisfăcătoare.

Buna reușită a introducerii se obține numai dacă cunoaștem amănunțit procedeul ce voim a întrebuișa, precum și condițiile favorabile primirii, căci neglijarea unui singur factor poate compromite rezultatul final.

Au influență covârșitoare asupra reușitei: epoca în care se operează, ora, temperatura, condițiunile atmosferice, data orfelinajului, abundența sau sărăcia nectarului din plantele melifere, locul unde este introdusă sau eliberată matca în stup, prezența sau absența ouălor, vârsta și firea mătci, precum și natura albinelor.

Colonii de albine cari în aparență sunt identice au dispoziții de acceptare diferite. Într'atât este de capricioasă firea albinelor încât cunoștințele celui mai versat practician pot foarte ușor să dea greș.

Condițiuni favorabile introducerii.

Epoca. Cea mai favorabilă epocă pentru acceptarea mătcilor de către coloniile orfane este timpul marelui cules. Dacă voim să introducem matca într'o epocă în care florile s'au împuținat, sau în care nu se găsește nectar în plante, pregătim primirea mătci, hrănind colonia din belșug, în ziua introducerii și a doua zi după terminarea ei.

Lunile cele mai prielnice schimbării sau înlocuirii mătcilor, sunt: pentru regiunile de șes Iunie, și August, iar pentru regiunile de coline Iunie și Iulie.

După 15 Septembrie nu se mai recomandă introducerea mătcilor în stupi, pentru faptul că nu se poate controla pontă și riscăm din cauza timpului înaintat să intrăm în iarnă cu mătci slabe.

Ora. Ora potrivită introducerii mătci, acceptată fără contradicție de toți stuparii mai însemnați, este seara odată cu căderea nopții. Atunci în colonie domnește o atmosferă de liniște, supravegherea dela urdi-

niș este redusă la strictul necesar, iar hoașele care irită colonia, au încetat de a mai umbla.

Matca nu se va speria de lumină și nu va fugi pe faguri, căutând colțuri întunecoase, fugă care de multe ori îi este fatală.

Temperatura. Cea mai potrivită pentru introducere este temperatura mijlocie, (ferită de vânt și furtună) căci în aceste condiții excelente colonia este foarte liniștită.

Calmul apicultorului are mare înrăurire asupra bunei reușite. Mișcările bruște făcute la descoperirea stupului, lovirea fugurilor, fumul cald, etc. irită albinele și compromite rezultatul final, căci în iritarea lor, se năpustesc asupra mătci și o sacrifică.

Demoralizarea coloniei. Dacă am putut demoraliza colonia în care voim să introducem matca, ea va fi primită cu ușurință, căci albinele nu mai sunt reacționare. Ele în momentul demoralizării se năpustesc asupra proviziilor cu hrană și se satură cu miere. Odată încărcate cu miere, albinele nu mai sunt așa de iritabile, căci trebuie știut că dintre albinele cari atacă matca, 95%, sunt dintre cele flămânde.

Demoralizarea se poate obține prin unul din următoarele procedee:

1. **Prin fum.** Inchidem stupul și-l afumăm cu fum rece și alb.

2. **Prin ciocănituri.** Se ciocănește în coasta stupului.

3. **Prin înfăinare.** Aruncăm făină asupra albinelor, după ce am descoperit fagurii. După înfăinare închidem urdinișul și ducem stupul într'o cameră rece și întunecoasă iar dacă nu avem asemenea cameră, îl putem duce în pivniță.

Timpul orfelinajului. Matca nouă se va introduce în colonia orfană după 24—48 ore, socotite dela omorârea mătci vechi. Acest timp trebuie respectat căci el este necesar pentru a se da coloniei destulă vreme să observe că este orfană. Dacă se trece peste 48 ore, atunci albinele își pierd nădejdea de a-și regăsi matca și încep să construiască alveole regale (botci). Colonia ajunsă în acest stadiu va primi cu greu o matcă streină.

Indepărtarea ouălor și larvelor necăpăcite, ușurează introducerea în mijlocul coloniei a unei mătci tinere, nefructificate. Este știut că o matcă nefructificată nu este primită în stupul în care se află ouă.

Prezența ouălor în faguri ușurează primirea unei mătci fructificate, și excită pontă, după ce ea a fost primită de colonie.

Eliberarea singură a mătcilor. Mătcile eliberate de noi sunt mai greu acceptate decât acele pe care le pun în libertate albinele din colona orfană. Matca pentru care ele au muncit este mai prețuită decât aceia pe care stuparul le-a impus o.

Calmul mătci are mare însemnătate în acceptarea ei de către colonia în care am introdus-o. O matcă calmă și nefricoasă este aproape întotdeauna primită, fără opunere. Dinpotrivă o matcă nervoasă care în momentul eliberării începe să alerge pe faguri temându-se de albinele din jurul ei, va fi acceptată cu mult mai greu.

Condițiuni nefavorabile introducerii.

Seceta, este epoca cea mai deficiată pentru introducerea mătcilor.

Lipsa de hrană. Un stup care nu are hrană primește cu greu o matcă. Pentru ca să-i mărim înclinarea de primire, trebuie ca să-i dăm câțiva faguri cu miere. Unul din faguri va fi deacăpăcit.

Timpul rău. Frigul, căldura prea mare, vântul sau furtuna, irită albinele. Dacă sunt neliniștite sau iritate cel mai înțelept lucru ce poate face stuparul este să le lase în pace și să renunțe la introducerea mătci. Incercând în timpul când sunt iritate, putem fi siguri de nereușită.

Orfelinaj prelungit. Dacă a trecut câteva zile din momentul devenirii orfane, fără ca să le fi dat matcă, albinele încep edificarea celulele de matcă. Introducerea unei mătci este anevoioasă, de multe ori imposibilă, dacă nu recurgem la distrugerea totală a alveolelor clădite de ele.

Matcă obosită. Mătcile primite cu poșta după o călătorie de 4—5 zile sunt obosite. În timpul transportului au întrerupt și ouatul. Este consult că o asemenea matcă să fie lăsată să odihnească 12 ore într'un loc întunecos, pentru ca să-și recapete forța și energia pierdută. Dacă o introducem de îndată ce ea a sosit, riscăm să fie omorâtă de albine.

Multe albine bătrâne. Cu cât un stup coprinde mai multe albine bătrâne cu atât înclinarea lui de primire, a mătcilor noi, este redusă. Albinele bătrâne sunt cât se poate de rebarbative la introducerea unei mătci. La o colonie de albine în grupa ostilă mătci nu vor fi decât albinele bătrâne.

La stupii orfani de multă vreme, sunt foarte multe albine bătrâne. Aici trebuie să producem metodic pentru a nu risca să pierdem matca cea nouă. Pentru aceasta trebuie să scăpăm de albinele bătrâne procedând astfel:

Ridicăm stupul și punem în locul lui altul gol în care introducem un fagure cu puet căpăcit iar restul faguri clădiți, dar goi. Stupul cu albine (fără fund) îl așezăm peste acesta. A doua zi introducem matca în partea de sus. Aici vor fi, acum, în majoritate albine tinere, căci cele bătrâne cari au plecat la cules,

la reîntoarcere au intrat la locul lor vechi adică în stupul gol. După ce matca a fost acceptată și a început să ouă, ridicăm scândurelele ce acoperă ramele stupului de jos și le înlocuim cu o hârtie de ziar în care facem 2—3 găurele cu vârful unui creion. Albinele de jos (cele bătrâne) vor roade hârtia și se vor sui sus una câte una. Acolo vor găsi matca nouă înconjurată de o gardă numeroasă. După 2 zile de conveșuire, mutăm fagurii cu albine cu tot în stupul vechi și îi înlăturăm pe cei goi.

Populație slabă. Coloniile nedesvoltate sunt mai puțin înclinate la primirea unei mătci noi. Răul este și mai mare dacă în stup sunt prea mulți faguri. Matca se aventurează pe fagurii neacoperiți de albine și-și riscă viața. Se recomandă ca înainte de a da matcă unui asemenea stup să-l strâmtorim numai pe atâtea rame câte poate acoperi populația lui.

Coloniile vizitate de hoște sunt refractare la primirea unei mătci noi. Această stare este influențată de enervarea în care se află albinele precum și de neîncrederea care le face bănuitoare față de orice albină streină.

Cadavrul mătci moarte. Dacă în stup se află cadavrul mătci moarte este cu nepuință introducerea unei mătci noi.

Existența ouălor și puetului necăpăcit este condiție nefavorabilă pentru introducerea unei mătci nefecundate.

Nervozitatea mătci sau mirosul particular sunt deasemeni condiții nefavorabile cari contribuie la nereușita operației, de introducere a mătcilor în stupi.

Introducerea mătcilor nefructificate.

Această metodă se practică numai în caz de mare nevoie, când suntem forțați ca să recurgem la asemenea mătci. Normal această metodă se practică mai mult la crescătorii.

O matcă nefecundată se poate introduce în orice stup fără nici o precauție specială în prima jumătate de oră dela eșirea ei din celulă. Ea este primită de albine chiar și în coloniile în care este matcă fecundată.

După ce a expirat o jumătate de oră dela naștere, ea se poate introduce numai cu precauție și adesea cu risc, până la vârsta de 4 zile. După ce matca nefecundată a împlinit 5 zile nu mai este primită de nici o colonie.

Matca nefecundată nu este acceptată de colonia în care se vor afla ouă proaspete. Pentru a nu aștepta 3 zile până ce ouăle nu vor mai fi apte să dea naștere la mătci este de recomandat să se țină tânăra matcă în interiorul stupului, într'o colivie.

Matca nefecundată este primită cu mai mare ușurință cu cât este mai tânără. Se recomandă ca introducerea ei să se facă către seară căci tinerețea ei

o face neastâmpărată și nu rareori părăsește stupul în care am introdus-o sburând pe urdiniș.

Pentru introducerea acestor măci se recomandă următoarele metode.

1. Reducerea coloniei în stare de roi.

Scoatem din stup toți fagurii scuturând albinele pe fundul lui. Acoperim stupul. Albinele se vor aduna în partea de sus în formă de ghem întocmai ca un roi. Introducem fără nici o precauție specială matca nefecundată în stupul orfan, pe urdiniș. Ea va fi imediat acceptată. După un răstimp de câteva minute redăm coloniei fagurii și totul va fi în ordine.

2. Metoda ungerii cu miere (Alley).

Se prinde matca ce voim a introduce și se aruncă într'un vas cu miere lichidă subțiată cu puțină apă. Noaptea se introduce matca, astfel unsă, între doi faguri din mijlocul cuibului care în prealabil au fost apropiati unul de altul, pentru ca matca umedă să nu cadă jos, pe fundul stupului. Ridicarea ei din miere se face cu mâna ferindu-ne să n'o strângem sau vătămăm. În stupării mai mari se folosesc niște pense speciale pentru prins matca (fig. 1). Cu ajutorul lor

Fig. No. 1.
Pincetă pentru prins matca.

putem prinde matcă fără a o vătăma. Procedul descris mai sus este acel întrebuițat la crescătoriile de măci.

Dacă voim să introducem o matcă nefecundată într'o colonie de albine populată, trebuie să luăm unele măsuri de precauție pentru ca matca să treacă neobservată de albine. Să se opereze seara, pentru ca să nu pătrundă nici o rază de lumină în stup.

Să nu se întrebuițeze fum și să nu se producă zgomot sau zguduiți bruște care ar putea enerva colonia de albine.

Crepieux Jamin în practica lui apicolă a întrebuițat această metodă și la introducerea mătcilor fructificate, cu cel mai desăvârșit succes.

El opera astfel: ziua vizita și pregătea coloniile ce aveau să primească măci seara, după căderea nopții. Apropiă fagurii între care urma să pună matca. Curăța de propolis scândurelele ce acopăr ramele și ungea cu vaselină marginile lor care se apropiu și cari se rezemau de stup pentru a evita o nouă popularizare, care ar fi îngreuiat vizita de seară. Cu scândurelele unse se poate umbla seara fără a se face cel mai mic zgomot.

Succesul metodei constă în aceea că matca este imobilizată de miere și nu poate alerga pe faguri, căci de cele mai multe ori ea este omorâtă numai din cauză că fuge. Baia de miere dă măcii un miros particular.

Trebuie amintit că dacă matca are o vârstă mai

înaintată de jumătate de oră, operația nu reușește decât dacă înlăturăm oule din faguri.

Introducerea mătcilor fructificate.

Introducerea acestor măci este cea mai practică și cea mai obișnuită. În această metodă vârsta mătcilor nu joacă nici un rol. Dacă matca ce voim a introduce în stupul orfan este sosită cu poșta dintr'un voiaj lung este recomandabil să o lăsăm să se odihnească. Ouatul ei este întrerupt din cauza oboșelii drumului. Albinele o judecă greșit, crezând-o defectă și o ucid fără întârziere. Din cauza zdrucăniturilor ea este speriată și adesea dacă-i dăm drumul va fugi pe faguri căutând un loc ca să se ascundă. În fuga ei, albinele încep vânătoarea, se țin după ea și nu cedează până nu o suprimă.

La introducerea mătcilor fecundate se întrebuițează două procedee: 1. Procedul introducerii directe și 2. Procedul introducerii indirecte.

Procedul introducerii directe.

Acest procedeu constă în punerea măcii în libertate chiar în momentul introducerii ei între albinele coloniei orfane. Întrebuițarea lui ușurează manipularea, economisește materialele întrebuițate la introducere și crușă din timp. Metodele acestui procedeu pretind din partea celui care operează cunoștințe și practică, căci dacă nu se i-au toate precauțiunile, chiar și cele mai neînsemnate, ne putem aștepta la rezultate rele căci dispoziția rea a unei colonii, face imposibilă primirea unei măci noi.

1. Metoda fumului. (Doollittle și A. C. Miller).

Fumul care se întrebuițează în apicultură trebuie să fie dens, alb și rece. Fumul albastru, transparent și cald irită albinele. Pentru a produce acest fum putem întrebuița unul din următoarele materiale:

Pânză de saci de iută, balegă de vacă uscată, lemn putred, iască, etc. În cazul întrebuițării lemnului putred este recomandat ca să căpușim conul afumătorului (pe unde iese fumul) cu o bucată de carton udată în apă. Acest carton ud așezat pe pereții lui răcește fumul care este pompat afară. Este bine dacă se pune în materialul combustibil din afumător puțin tutun și propolis. Acestea au un efect liniștitor asupra albinelor.

Metoda întrebuițată este următoarea:

Seara imediat după înlăturarea măcii bătrâne, sau cel mai târziu 10 ore după aceasta, strângem urdinișul la 2—3 cm. Introducem prin locul rămas liber vârful afumătorului și aruncăm în interior câteva valuri de fum, apoi închidem complet urdinișul. După 15—20 secunde albinele din interior încep să facă zgomot mare. Atunci deschidem puțin urdinișul și introducem pe aici matca pe care o forțăm să intre în lăuntru cu puțin fum. După intrarea ei reînchidem

urdișul pe care-l lăsăm așa timp de 5—10 minute. După trecerea acestui timp, îl deschidem pentru a da posibilitate albinelor ca să aereze stupul prin ventilare.

Dacă vedem că es afară un număr prea mare de albine, închidem din nou urdișul până se mai liniștesc albinele și nu-l deschidem decât după ce stupul a revenit la normal.

Motivele cari concură în mod favorabil la reușita acestei operații sunt următoarele:

Teroarea produsă prin fum face pe albine să nu se gândească la ceia ce se petrece în jurul lor.

Fumul dă albinelor și mătci un miros uniform. Încărcate cu miere nu mai sunt agresive.

2. Metoda apei zaharate.

Seara se înlătură matca. Imediat după aceasta se scutură pe fundul stupului albinele de pe faguri. Urdișul trebuie să fie închis. Se stropesc albinele cu apă zaharată și apoi se introduce matca pulverizată și ea cu acelaș lichid. După aceasta se reunesc fagurii și timp de 2 zile se va menține urdișul strîmțat în așa fel, încât să nu poată eși mai mult decât 2—3 albine deodată. Cu toate că această metodă dă rezultate bune, nu se recomandă întrebuințarea ei la mătci de valoare.

Froissard întrebuințează metoda descrisă mai sus în felul următor:

Scutură în fața urdișului albinele de pe 2—3 faguri. Aceste albine se stropesc cu ajutorul unui pulverizator (fig. 2) cu apă zaharată căreia i s'a dat o aromă oarecare. (În stupinele mai mari unde se practică creșterea mătciilor pe o scară întinsă, se întrebuințează pulverizatoare de felul celor din fig. 4 și 5.)

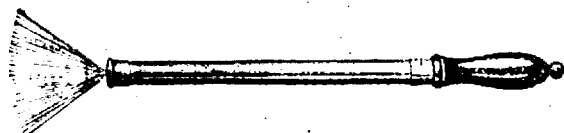

Fig. No. 2.
Pulverizator pentru stropirea albinelor.

După ce albinele s'au muiat bine, se introduce în mijlocul lor matca pe care o stropim cu aceeaș

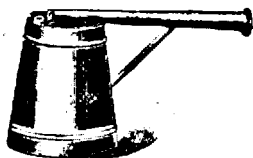

Fig. No. 3.
Pulverizator în care trebuie să suflăm.

apă zaharată, mirositoare. Ea va intra în interiorul stupului pe urdiș în tovărășia albinelor scuturate de pe faguri și va fi acceptată.

3. Metoda albinelor născânde.

Această metodă se recomandă pentru introducerea mătciilor de valoare, căci dă rezultate totdeauna sigure.

Root proceda astfel: Scutura albinele de pe 3—4 faguri cu puet căpăcit gata să iasă. Punea acești faguri, fără albine, într'un stup gol a cărui urdiș tre-

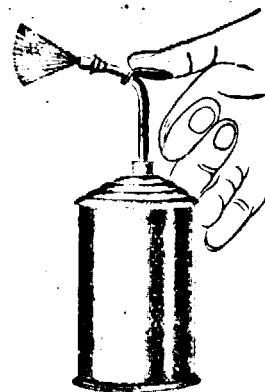

Fig. No. 4.
Pulverizator cu presiune.

buia să fie închis, cu o sită metalică pentru a înlesni aerisirea și a feri stupul de vizița hoațelor.

Dacă afară nu era cald de tot ducea stupul într'o încăpere caldă. Acolo dădea drumul mătci și însoțitoarelor ei. După 3—4 zile de ședere înlăuntru,

Fig. No. 5.
Pulverizator cu presiune.

scotea stupul afară la locul ce i se destina să ocupe în stupărie și i se deschidea urdișul. Cu timpul stupul se popula, căci îi tot adăoga câte un fagure cu puet căpăcit luat dela alte colonii.

Singura măsură de precauție care trebuie luată este, ca fagurii pe cari i-am introdus cu puet, să nu conțină nici o albină vie.

Giraud Pabou recomandă întrebuințarea procedurii următoare, pentru introducerea mătciilor valoroase.

Punem peste cuibul unui stup vertical magazia de miere. Între cuib și magazie se pune sită metalică. În ea se pun 3—4 faguri cu pui gata de eși din celule. Pe acești faguri dăm drumul mătci și însoțitoarelor ei. Locul rămas liber se desparte cu o dia-

fragmă (scândură despărjitoare). Acoperim bine pentru a menține căldura. Dacă magazia de miere are urdiniș, atunci el va fi închis. După 4 zile se duce stupul nou format la locul ce vom a-i destina în stupină și-l vom întări treptat cu faguri ce conțin puiet căpăcit.

Pentru a reuși cu acest procedeu, trebuie să se opereze numai cu rame în cari sunt pui gata de-a eși adică cu «albine născânde» căci altcum riscăm ca albinele născute la intervale mari să nu se grupeze în jurul mătci, ci să se adune ghem pe sita din fundul magaziei care o desparte de cuib, căutând să intre la cele de jos. Matca părăsită de albine va sora afară în timpul cercetării stupului.

Mentant procedează astfel: Eliberează matca pe un fagure cu albine gata să iasă. Introduce fagurele într'un stup mic care nu are decât câteva rame. Menține temperatura stupului la 27—35 grade C., prin căldură exterioară. După 4 zile când au eșit o parte din albine, împreună stupul acesta mic cu cel orfan luând toate măsurile de precauție cerute la executarea împreunării.

4. Metoda Hârtiei.

Această metodă se întrebuințează când matca a fost fecundată în crescătorie. Stupușorul de fecundație trebuie să aibă fundul mobil.

Procedeul este următorul:

Se descoperă stupul orfan. Se pune peste ramele sale în loc de scândurele o hârtie de ziar din 2 foi, iar peste ea se așază stupușorul cu matca și albinele din el fără fund.

Albinele de jos vor roade hârtia și vor intra sus, una câte una. Aici recunosc matca înconjurată de albinele care formează crescătoria. Cu cât ele sunt mai numeroase, cu atât tendința de a se bate va fi mai redusă.

Pentru a ușura lucrul albinelor, este bine să facem în hârtie una sau 2 împunsături cu vârful unui creion.

5. Metoda ungerii cu miere. (Alley).

Această metodă preconizată de Alley am descris-o la introducerea mătcilor nefructificate.

6. Metoda udării mătci în apă.

Snelgrove procedează astfel:

Înlătură matca veche. Pune matca nouă într'o cutie de chibrituri goală pe care o umple cu apă caldă. Clatină cutia încet timp de 20 secunde. Aruncă apa din ea și după ce a apăsător cu degetul ca să se deschidă puțin, o așază între 2 faguri din cuib. Închide stupul cu precauție și nu mai umblă la el timp de câteva zile.

Această metodă nu se poate aplica mătcilor nefecundate.

7. Metoda mirosului vechii mătci. (Laszlo).

Stuparul Laszlo din Budapesta bazează metoda sa pe mirosul mătci înlocuite. Procedeul întrebuințat de el este următorul: Prinde matca veche pe care o omoară. Fieacă interiorul unei cutii de chibrituri cu cadavrul ei și în special cu ovarele. În această cutie prevăzută cu mici găurele pentru aerajie se introduce matca nouă cu albinele ei însojitoare. Se duce cutia timp de 24 ore într'un loc cald pentru a tânăra matcă să capete mirosul celei vechi. După ce trece acest timp deschide puțin cutia și pune pe deschizătură o bucată de fagure cu miere care să oprească eșirea mătci din cutie. Cutia astfel pregătită se așază între 2 faguri cu puiet din mijlocul cuibului. Albinele sug miera, rod fagurii și eliberează matca.

8. Metoda cloroformului. (Jones).

Această metodă este de origine engleză și a fost pusă în practică de către Jones care a supranumit-o «metoda infailibilă», adică metoda care nu dă greș.

Pe fundul afumătorului se așază un burete uscat. Peste el se așază un al doilea burete pe care am turnat o linguriță de cloroform. Deasupra lui se pune un alt burete uscat. Închidem afumătorul și-l punem în funcție, pompând pe urdiniș aer cloroformizat un sfert de minut.

Așteptăm circa 2 minute și introducem matca. Dacă operația a fost făcută ziua, vom pompa aer cloroformizat și mai târziu după reîntoarcerea lucrătoarelor dela câmp pentru a le reda liniștea.

Acest procedeu este recomandat și pentru manipularea coloniilor nervoase.

9. Metoda adormirii albinelor (gazul hilarant).

Introducem cca. o linguriță de cafea, de nitrat sau azotat de amoniac în combustibilul din afumător așa fel, ca el să fie răspândit deopotrivă peste toată suprafața afumătorului. Aprindem materialul din afumător și pompăm câteva bucle de fum pe urdiniș în interiorul stupului. După câteva clipe se simte influența protoxidului de azot degajat, în toată colonia. Albinele încep a cădea pe fundul stupului ca moarte. Când albinele încep să amețească; este momentul să deschidem urdinișul larg pentru ca albinele să poată aerisi. În acest timp introducem și noua matcă care nu are nimic de suferit pentru că albinele revenindu-și din stare de nesimțire în care au căzut, nu vor fi agresive față de ea.

Azotatul de amoniac este inofensiv atunci când este întrebuințat cu prudență și cumpătare.

Metoda introducerii indirecte.

Această metodă se bazează pe închiderea mătci noi în cușcă pe un timp anumit pentru a căpăta mirosul particular coloniei în care se introduce. Această

metodă are drept scop pregătirea coloniei orfane în vederea acceptării mătci noi, prin ținerea ei prizonieră. Această metodă este socotită azi ca cea mai sigură, fiind și cea mai uzitată.

Pentru punerea în practică a acestei metode avem la dispoziție o gamă infinită de cuști, variate ca formă și manipulare. Pentru noi forma nu prezintă mare importanță, iar din punct de vedere al manipularii, remarcăm două categorii de cuști:

1. Cuști din care matca se eliberează cu mâna de către stupar și

2. Cuști din care matca iese în mod automat, după un timp determinat de stupar care variază între 12—24—48—60 ore.

1. Cuști din care eliberarea mătci se face cu mâna (fig. 6, fig. 7, fig. 8).

Matca introdusă în ele va fi eliberată de stupar după 24—48 ore dacă albinele din jurul cuștei nu sunt agresive față de ea.

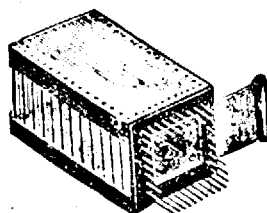

Fig. No. 6

Fig. No. 7.

Fig. No. 8.

Cuști din care eliberarea mătci se face de către stupar

Cel mai bun indiciu de acceptare îl avem atunci când observăm că albinele din jur, încearcă să hrănească matca prin ochiurile pânzei metalice sau grățiile de sârmă.

Desavantajile lor constă în aceia că se irită albinele tocmai în momentul cel mai critic, în momentul eliberării mătci.

2. Cuști din care matca este eliberată de către albine.

Cuști cilindrice. În comerț cea mai răspândită formă de cușcă este cea cilindrică (fig. 9, fig. 10 și fig. 11).

Fig. 9 ne prezintă o cușcă confecționată din celuloză iar fig. 10 una din lemn, prevăzută cu grății de sârmă.

La ambele capete se poate observa câte o rondelă (dop) de lemn (fig. 19 a și c). Rondela din partea de jos este groasă de 1,5 cm. și are în mijloc o gaură de 7 mm. diametru, acoperită cu o închizătoare de tablă albă. În partea de sus dopul are o gaură mai mare pe unde se introduce matca nouă. După ce am introdus-o, o

închidem cu ajutorul dopului de lemn care are forma celui din figura 4 sau fig. 5.

În gaura făcută în dopul de jos se introduce o pastă făcută în modul următor: Se amestecă la olaltă 3 părți zahăr pisat mărunt (pudră) și una parte de miere până se obține o pastă groasă care să nu curgă.

Fig. No. 9

Fig. No. 10

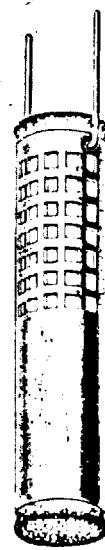

Fig. No. 11

Cuști cilindrice din care matca este eliberată de albine.

Dacă pasta făcută este prea sălbăie și se mai adaugă zahăr, iar contrar dacă este prea groasă și se pune miere și se freacă bine până ce se mai subțiază. După introducerea acestei paste se închide gaura cu închizătoarea. Cușca astfel preparată, cu matca în ea se introduce între 2 faguri cu puet din stupul orfan într-o poziție puțin înclinată. După 24 ore sau mai bine după 48, deschidem stupul către seară și observăm cum se poartă albinele față de matca introdusă. Dacă ele par iritate și încearcă să-i prindă picioarele printre grățiile, sau să o omoare, atunci închidem stupul până a doua zi seara. În cazul când a doua zi seara se prezintă același lucru putem fi asigurați de prezența unei a doua mătci în stup. Cercetăm cu băgare de seamă fagure de fagure până o aflăm. Acesta este un caz fericit dar cam rar. De obicei în coloniile populate cu multe albine, mătciile acestea cari sunt de cele mai multe ori nefructificate, nu se găsesc. Pentru a o afla procedăm astfel: Scoatem toate ramele din stupi afară și le punem pe o capră anume făcută pentru treaba asta, sau dacă nu avem, într'un stup gol. Stupul vechiu îl lăsăm la locul lui fără albine și fără rame, punându-i la urdiniș un grătar separator, prin care matca să nu poată intra în stup.

După aceasta scuturăm și măturăm în fața stupului jos toate albinele de pe faguri. Fagurii fără albine îi introducem în stup la locul lor vechiu. Uităndu-ne la urdiniș vom vedea cu siguranță matca tânără încercând să intre printre grățiile separatorului. O prindem și o facem prizonieră. Dacă observăm că este frumoasă, bine dezvoltată și merită să fie cruțată

atunci luăm din stup cușca cu matca, căreia îi dăm altă destinație și o lăsăm singură stăpână pe cea tânără care urmează să se împerecheze.

În cazul când matca tânără este mică sau defectă, o vom omori imediat.

Dacă în momentul în care deschidem stupul observăm albinele liniștite grupate în jurul cuștei căutând a-i da mâncare printre ochiurile sârmei atunci tragem la o parte închizătoarea de tablă albă cu care este acoperită gaura din fundul cușei și descoperim pasta de zahăr. Apropiem ramele și închidem liniștit stupul. Zahărul descoperit va fi consumat de albine în timpul nopții și astfel matca eliberată va începe ouatul liniștită.

Acelaș lucru îl pretinde și cuștile din fig. 12 și fig. 13.

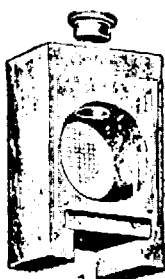

Fig. No. 12.

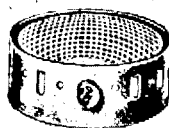
Cuști întrebuințate în crescătorile de măci.

Fig. No. 13

O operație asemănătoare se face cu colivia No. 14 care se înfinge cu acele în perețele unui fagure. Matca astfel închisă în mijlocul ei este ținută prizonieră 24—48 ore până observăm că albinele o tratează bine, atunci scoatem dopul de plută ce astupă gaura din perețele de deasupra cuștei și lipim acolo o buclă de fagure artificial. Albinele pentru a elibera matca vor roade fagurele.

Întrebuințarea cuștei din fig. 15 este la fel. Singura deosebire este aceea că în loc de ace are tablă, iar în loc de lemn ciur metalic.

Fig. No. 14
Cușcă făcută din aceFig. No. 15.
Cușcă cu capac de sită metalică

Cușca automată Rauchfuss se bazează pe acelaș principiu. Modificarea ei constă în aceea că tubul în care se introduce pasta de zahăr este mai lung iar albinele nu-l pot goli decât după 24—48 ore. Timpul de golire se regulează la asemenea cuști prin lungirea sau scurtarea lui. Matca introdusă în acest fel de cuști nu se mai cercetează după 48 ore pentru a i se da libertatea. Ea este lăsată în liniște din momentul în care am introdus-o până ce albinele o acceptă liberând-o singure.

Cuști de introducere, plate fig. 16. Aceste cuști au avantajul că ocupă loc mai puțin și se pot introduce cu mai mare înlesnire între faguri. Gaura care se vede în figură se va astupa cu pastă de zahăr și se descoperă după 24 sau 48 ore. Aceste cuști se pot întrebuința și la expedierea mătcilor prin poștă.

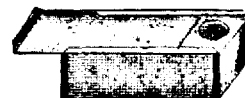

Fig. No. 16.

Cușcă plată întrebuințată și la transportul mătcilor.

C. P. Dadant preconizează ca înainte de a suprima matca bătrână să o punem în cușca în care vom introduce matca nouă. Acolo să locuiască 1—2 ore. În acest timp ea va da mirosul său acelei cuști și va grăbi acceptarea mătcii tinere care se va închide acolo.

Metoda zincului perforat (Hanemann).

Marele stupar italian Asprea a criticat toate metodele indirecte de introducere a mătcilor descrise până aici. El bazează critica sa pe faptul că mătcile introduse astfel ajung în mijlocul albinelor înainte ca ele să le fi putut face cunostință. Nici mirosul coloniei nu și l-au putut însuși în 24—48 ore, pentru că el se poate primi pe deplin numai după 70 ore de ședere în acel stup.

Eliberând după 48 ore o matcă între albine vom risca să o pierdem pentru următoarele două motive: 1. Ea nu și-a însușit pe deplin mirosul coloniei în care se află acum și 2. Albinele nu o cunosc decât din văzute, atât cât au putut-o vedea printre gratii. Ori o prietenie nu se poate lega dela distanță. Pentru a fi acceptată o matcă, se cere ca nici o albină să nu fie contra ei. Este suficient ca numai una să-i fie dușmană la început când nu are nici o prietină, și aceasta o va fugări după un fagure pe altul, compromițând întreaga operație.

Câteodată se dă lupta între albinele cari vor să o primească și între cele cari nu se învoiesc la aceasta. În lupta lor provoacă o fierbere în interiorul stupului. Numărul celor ostile se mărește și deseori se întâmplă că se incinge o bătaie mare în care cade victimă nu numai matca ci și albinele care erau în grupa de apărare a ei. Trebuie amintit totuși că nu toate albinele din stup se împart în două, o grupă pentru matcă și una contra ei. Majoritatea albinelor stau neutre așteptând rezultatul cu indiferență. Albinele bătrâne sunt bănuitoare, mânioase, răutăcioase și ele impun voința lor restului coloniei. Bazat pe acestea Asprea recomandă că lucrul de căpetenie ce trebuie să facă stuparul când introduce o matcă nouă este să se îngrijască să-i asigure dragostea unei părți din colonie care eventual să o apare când va fi atacată, sau să o îngrijască în cazul indiferenței celorlalte. Pretenia albinelor nu o poate câștiga matcă care a stat

închisă în cușcă un număr determinat de ore pentru a-și căpăta o parte din mirosul acelei colonii.

Asprea spunea că este greșită părerea că mirosul constituie elementul principal în acceptarea unei mătci. Elementul principal în primire, este prietenia, este cunoștința intimă, dintre albine și matca lor nouă. Această prietenie nu se poate obține decât dând posibilitate albinelor să pătrundă în cușca în care se află noua lor matcă, pentru ca să se cunoască înainte de eliberarea ei. Rantou a ajuns la acest rezultat. Asprea a prevăzut cușca sa de introducere cu o bandă de grătar Hanemann acoperit deasupra cu o fâșie de tablă albă. Timp de 24 ore de la introducerea mătci albinele nu pot intra înăuntru. După 24 ore se înlătură închizătoarea de tablă și se dă albinelor posibilitatea ca să intre la matcă prin zincul perforat fără ca ea să poată părăsi cușca. Așa stă cușca timp de 12 ore. În acest interval albinele intră la matcă. Ea nu poate alerga speriată pe faguri ca să irite albinele și astfel se face cunoștința și se leagă prietenia. Apărarea ei în caz de atac, a unei părți din colonie, o poate face cu deplin succes și un număr mai mic de albine care se grupează cu înlesnire în jurul găurilor zincului perforat oprind cu desăvârșire intrarea celor rebele.

După 12 ore de convețuire se dă drumul mătci din cușcă fiind încredințați că nu i se va întâmpla nimic. Reușita cu această metodă este sigură. Ca măsură de precauție trebuie să avem în vedere să nu introducem mătci degenerare cari ar putea scăpa printre grățiile separatorului.

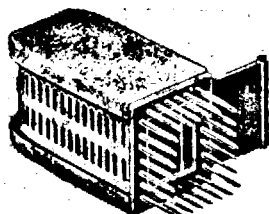

Fig. No. 17.

Fig. No. 13.

Cuști din zinc perforat

Cuști bazate pe același principiu se pot vedea în fig. 17 și fig. 18. Grătarul separator care se vede este acoperit în primele 24 ore de o fâșie de sită metalică care oprește intrarea albinelor. După 24 ore se scoate sita și coliviile rămân în felul în care sunt văzute în figură. După alte 12 ore de convețuire adică în total 60 ore se deschide porțija și matca este afară.

Cușca A. Perret Maissonneuve.

DL A. Perret Maissonneuve a pus în practică aceste principii de acceptare și a modificat cușca de introducere a lui Asprea după cerințele unei bune manipulări în așa fel încât ea să poate fi întrebuințată la orice fel de operații fără nici inconvenient. Bazată pe întrebuințarea ei multilaterală i s'a dat și numele de „cușcă universală” fig. 19.

Cușca este făcută dintr'un cilindru de celuloid pe care alunecă un manșon din pânză metalică sau din celuloid. Acest manșon are rolul de regulator. El poate opri sau poate permite intrarea albinelor în interiorul coliviei de matcă. Când voim ca să oprim

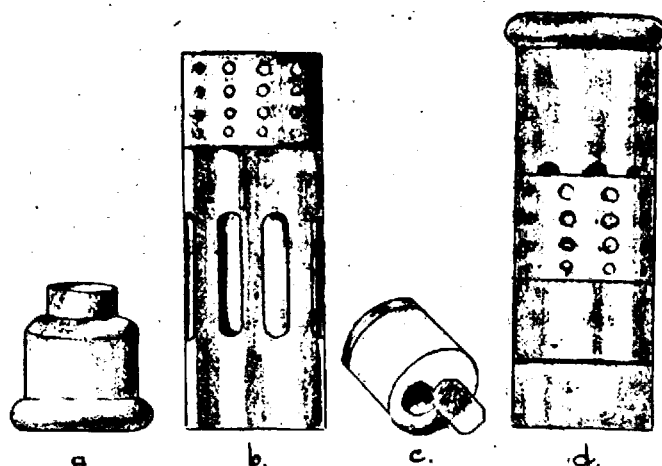

Fig. No. 19.
Cușcă A. Perret Maissonneuve

matca de a intra, tragem manșonul peste grății, fig. 19 poziția d. Contrar îl lăsăm în jos sau îl ridicăm în sus (b).

Cu această colivie se manipulează astfel: Se pune pastă din zahăr și miere în gaura făcută în rondela de la fundul ei și se trage închizătorul. (vezi fig. 19 c) Se introduce matca prin partea de deasupra apoi se pune capacul (a). Cușca astfel pregătită se așază între 2 rame cu pui din mijlocul cuibului timp de 24 ore. După trecerea acestui timp deschidem stupul, mișcăm poziția manșonului de celuloid sau sită făcând posibilă intrarea albinelor în interiorul cuștii și tragem la o parte închizătorul de tablă care acoperă pasta de zahăr. Prietenia se leagă, și după alte 24 ore zahărul va fi consumat complet iar matca eliberată, fără intervenția stuparului.

Cușca de introducere „Gapir”.

Nu de multă vreme a apărut în comerț o cușcă nouă brevetată de frații Piana, fig. 20. Această cușcă după cum se poate observa din figură este de formă plată.

Introducerea ei se face foarte ușor între faguri căci cere spațiu mic. În față se observă 2 tuburi, însemnate cu a și b. Ele sunt așa fel regulate ca lungime încât cel mic poate să fie golit de albine în timp de 40 ore iar pasta din cel mare poate fi consumată în timp de 60 ore. Întrebuințarea acestei cuștii este foarte ușoară. Se umple ambele tuburi cu pastă de zahăr și se introduce matca în ea. În acest stadiu o ducem în interiorul stupului căruia voim să-i dăm matcă, și o așezăm între 2 faguri cu pui din mijlocul cuibului. După 5 zile ridicăm cușca goală și cercetăm dacă matca ouă frumos. Automatismul este desăvârșit. Nu tulburăm colonia decât o singură dată, în momentul când am introdus matca. Dar să vedem cum a funcționat colivia. După intro-

ducere albinele au început să consume pasta din tuburi... După 40 ore tubul a, a fost golit iar albinele au ajuns în interiorul coliviei unde se află matca, și încep a face cunoștință cu ea. Matca nu poate eși afară de oarece la capătul tubului este pusă o bucată de separator Hanemann. Timp de 20 ore albinele stau în contact intim cu matca. După trecerea și a

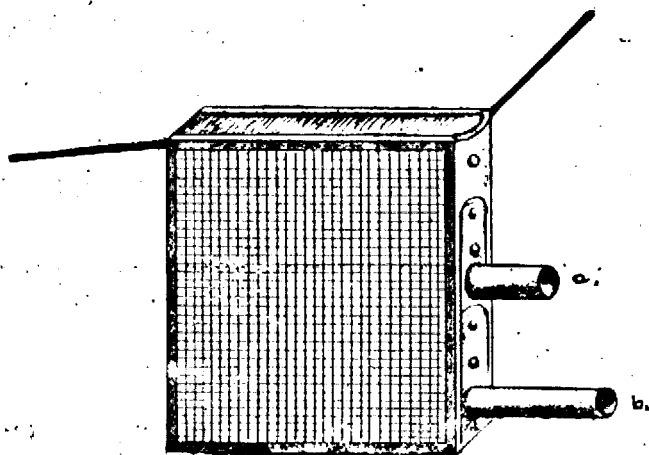

Fig. No. 20.
Cușca Gapir (Piana).

acestor ore, adică după un total de 60 ore matca poate eși afară căci albinele au terminat de consumat mierea din tubul cellung (b) singurul loc pe unde poate eși matca afară.

Metoda celulelor artificiale (Schulz).

Această metodă cunoscută de stuparul german Otto Schulz se bazează pe faptul că albinele primesc mai ușor o celulă decât o matcă. Ea constă în acela că se închide matca într-o celulă regală. Aici ea nu poate alerga și flămânzește realizând prin aceasta, condițiuni favorabile introducerii.

Celula în care introducem matca se face în modul următor:

Se ia un bastonaș de lemn cu diametru de 8 mm. care se rotunjește la un capăt. Se introduce bastonașul într'un vas cu apă rece și apoi se moae de mai multe ori într'un vas cu ceară fierbinte. După fiecare muere se lasă ceara să se răcească. Vom căpăta o celulă a cărei lungime să fie de 3 cm. Să nu facem gros vârful celulei pentru că albinele să poată elibera ușor matca din ea, după ce au simțit-o că este înăuntru. În vârful celulei vom face niște găuri prin care matca să poată respira și să primească hrană dela albine până în momentul eliberării ei. În celula aceasta se va introduce matca cu capul înainte, și se va suspența între doi faguri cu puet din mijlocul culbului coloniei orfane.

Introducerea unei mărci într'un stup care nu este orfan (Doolittle).

De mult se caută o metodă care să ne permită schimbarea mătcilor fără să ne mai îngrijim de căutarea și omorârea celei bătrâne. Doolittle încă de acum 30 ani a preconizat următoarea metodă:

Se desparte culbul de magazia de miere printr'un grătar separator (Hanemann, Collin etc.) la magazie se va introduce un fagure cu botcl. Matca tânără va eși din celulă, se va fructifica, și apoi va începe să ouă în partea ei de deasupra. Când observăm ouă, atunci ridicăm grătarul separator și luăm ambele mătcile să se selecționeze singure. Fără nici o grijă putem afirma că matca bătrână va cădea victimă. Pentru această operație trebuie ca stupul să fie prevăzută cu urdiniș și la cat.

Înștiințare.

Se aduce la cunoștințe agricultorilor din Jud. Arad că s'a organizat de către Camera de Agricultură. Secția Arad un curs de albinărit cu o durată de trei zile, în com. Hălmașiu.

Concursul va începe Luni 16 Iulie 1934 orele 9 dimineața și va dura până în seara zilei de 18 Iulie.

Demonstrațiunile practice și exemplificările se vor ține în stupăria Dlui Aurel Moga. Dacă timpul nu va permite, cursul se va ține în localul școlii.

Transportul pe C. F. R. pe linia Arad-Hălmașiu este redus cu 50% conform dispozițiilor în vigoare.

Întreținerea în Hălmașiu (dejun, amiază și cină) costă pentru fiecare persoană 40 lei pe zi.

Secția agricolă, Arad va întreține în mod

gratuit 30 cursiști lipsiți de mijloace de întreținere, cu hrană și dormit pe timpul duratei cursurilor.

Primirea participanților în gara Hălmașiu se va face în ziua de Duminică 15 Iulie orele 18.

Transportul cu trăsura dela gară în comună va costa 15 lei de persoană.

Toți apicultorii ce voiesc să participe sunt rugați să se anunțe la Camera de Agricultură „Secția Arad” cel mai târziu până în ziua de 11 Iulie 1934.

Pentru cei anunțați, ne vom îngriji de încartuire în localul școlii unde vom amenaja paturi comune.

Direcțiunea

Inștiințare.

Soc. Apicolă „Arădana” din Arad str. Gh. Popa 4 etaj I. roagă pe toți apicultorii din jud. Arad, Bihor și Hunedoara să se înscrie ca membri activi.

Taxă de înscriere nu există. Colizația pentru fiecare membru este de 20 lei pe an. După achitarea colizației fiecare stupar va primi o carte de membru prin care i se recunoaște această calitate.

Tot odată i se vor trimite gratuit și statutele societății.

AVIZ.

Societatea Apicolă „Arădana” roagă pe toți membri săi cari au rămas în urmă cu plata colizației pe anul 1934, să ne trimită de urgență suma de lei 20. (două zeci) sumă ce reprezintă taxa de membru pe acest an.

Situația agricolă.

La șes secerișul spre terminare, în părțile deloase în plin toi.

Grâul este de o greutate f. apreciabilă. Avem grâne cari au per. 100 Litri peste 84 kgr. Este de calitate foarte bună dar e puțin în celea mai multe părți, cu excepția unor comune a căror locuitori sunt agricultori recunoscuți.

Astfel nu este de mirare că scăderea prețului de grâu s'a oprit și s'a început spre o tendință de urcare.

Porumbul este foarte neuniform. Avem în circumscripție porumb de prima calitate și pe lângă acesta este și de acela, care acum se sapă primăvară.

Cauza este seceta trecută și în unele locuri și sămânța nepotrivită.

Ovăsul. În unele părți s'a refăcut, dar mai ales pe linia Chișineu-Oradea este de tot compromis, astfel că caii vor mânca puțin ovăs din anul acesta.

Viile se prezintă încă foarte bine. În unele locuri s'au ivit boli, dar până'n prezent nu au cauzat pagube însemnate.

Animalele. Timpul ploios din urmă a îmbunătățit atât pășunile cât și fânețele naturale și cele artificiale. Agricultorii pricepuți au semănat ciolomadă, mohor, malai mănânel, iarbă de sudan, astfel că deși vom avea nutreț puțin pentru animale, totuși s'a îmbunătățit simțitor situația, astfel că pe lângă o recoltă de otavă și, pe lângă o bună economie de nutreț vom putea susține stocul ce avem de animale.

Prețurile de pe piața Aradului

Grâu	Lei	420.—	450.—	per 100 Kgr.
Porumb	"	260.—		per. 100 Kgr.
Fân	"	100.—	"	"
Porci grași	"	16.—	"	1 "
Viței	"	11.—	"	"
Boi de lucru	"	8000.—		părechea
Păsări găini	"	70.—		"
" pui	"	35.—		"
" rațe	"	90.—		"
Ouă	"	0.80		buc.
Lapte	"	4.—		Litru

Tendința este spre urcare.

Cu proximal număr vom publica prețurile de pe piețele mai importante din toate trei județele.